

Ellen G. White Estate

A photograph of a white lighthouse on a hill overlooking the ocean at dusk. The lighthouse is illuminated from within, and the sky is a mix of blue and purple. The foreground shows some dark foliage and a grassy slope.

PUT KRISTU

ELLEN G. WHITE

PUT KRISTU

Ellen G. White

1985

**Copyright © 2013
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Sadržaj

Information about this Book	i
PREDGOVOR	iii
UZ MENE, BOŽE, STOJ	iv
POGLAVLJE 1—BOŽJA LJUBAV PREMA ČOVJEKU	5
POGLAVLJE 2—GREŠNIKU JE POTREBAN KRIST	10
SVI NEKA SLAVE BOGA	13
POGLAVLJE 3—POKAJANJE	14
POGLAVLJE 4—PRIZNANJE	24
MOJ BOG JE VJERAN PRIJATELJ	27
POGLAVLJE 5—POSVEĆENJE	28
KAD POGLED SVOJ	31
POGLAVLJE 6—VJERA I PRIHVAĆANJE	33
DIVAN PRIJATELJ JE ISUS	37
POGLAVLJE 7—PRAVI KRISTOVI SLJEDBENICI	39
O KRISTE	44
POGLAVLJE 8—RASTENJE U KRISTU	46
PRED TEBE, MOJ BOŽE	51
POGLAVLJE 9—ŽIVOT I RAD	53
TEBI, O BOŽE MOJ	57
POGLAVLJE 10—POZNANJE BOGA	59
KRISTE, SLAB JE BRODIĆ MOJ	63
POGLAVLJE 11—PREDNOST DA SE MOLIMO	65
STIJENO SPASA, BOŽE MOJ	72
POGLAVLJE 12—STO DA UČINIMO SA SUMNJOM	74
U SPASU MOM IMAM SVOJ MIR	79
POGLAVLJE 13—RADOSNI U GOSPODU	81
O MOJ DRAGI ISUSE	89

PREDGOVOR

U mnogim ušima još odjekuju riječi nježnog poziva: „Dođite k meni!” — poziva milostivog Spasitelja, čije je srce puno ljubavi prema onima koji se udaljuju od Boga; i u srcima mnogih, koji iskreno čeznu da im Isus pomogne, rađa se namjera da se vrate u Očev dom. Takvi vrlo često pitaju, kao nekada Toma: „Kako možemo znati put?” Očeva kuća je na izgled veoma daleko, a put težak i neizvjestan. Koji koraci vode prema domu?

Naslov ove knjige govori o njezinom cilju. Ona ukazuje na Isusa kao jedinoga koji može zadovoljiti potrebe duše, i stope onoga koji sumnja i koji se spotiče upućuje na „put mira”.

Onoga koji čezne za pravednošću i savršenstvom karaktera, ona vodi, korak po korak, putem kršćanskog života, ka onoj punini blagoslova koja se može dobiti potpunim predanjem Kristu i nepokolebljivim povjerenjem u spasonosnu milost i silu Prijatelja grešnika. Savjeti nađeni na njezinim stranicama donijeli su utjehu i nadu mnogoj uznemirenoj duši, i pomogli mnogim sljedbenicima Učitelja da s više povjerenja i radosti idu za svojim božanskim Vođom. Nadamo se da će mnogi, kojima je potrebna ista pomoć, čuti istu vijest.

I neka se pokaže put,
stepenice prema Nebu!

[8]

Tako je bilo i s Jakovom. Pun straha da ga je grijeh odvojio od Boga, legao je da se odmori, „i usni, a to ljestve stajahu na zemlji, a vrhom ticahu u nebo”. Na taj način mu je bila otkrivena veza između Neba i Zemlje, a Onaj koji je stajao na vrhu tajanstvenih ljestava izgovorio mu je riječi utjehe i nađe. Neka se ovo nebesko viđenje ponovi u iskustvu mnogih dok budu čitali ove stranice koje ih upućuju na put života.

Izdavači

[9]

UZ MENE, BOŽE, STOJ

Uz mene, Božc, stoj
i milost svoju daj,
da gledam Tebe ja
i slave Tvoje sjaj!

*

Ja Tebe samo tražim,
samo Tebi težim!
Moj Spasitelju divni,
uz mene Ti stoj!

Uz mene, Bože, stoj
i daruj pravi mir —
u svetom društvu Tvom,
da imam sreće vir!

Uz mene, Bože, stoj
kad đavo kusa me,
da silom Duha Tvog
pobijedim grijehe sve!

Uz mene, Bože, stoj
i uči putu svom;
po obećanju Tvom,
u vječni vodi dom!

Annie S.
Hawks

[10]

[11]

POGLAVLJE 1—BOŽJA LJUBAV PREMA ČOVJEKU

I priroda i otkrivenje svjedoče nam o Božjoj ljubavi. Naš je nebeski Otac izvor života, mudrosti i radosti. Pogledajte samo čudesa i ljepote prirode! Mislite o njihovoj divnoj prilagođenosti potrebama i sreći ne samo čovjeka već i svih živih stvorenja! Sunčeva svjetlost i kiša, koji oživljuju i osvježavaju Zemlju, bregovi, mora i ravnice, sve nam to govori o Stvoriteljevoj ljubavi. Bog je onaj koji zadovoljava svakodnevne potrebe svih svojih stvorenja. Po divnim riječima psalmiste,

„Oči su svih k Tebi upravljene,
i Ti im daješ hranu na vrijeme;
otvaraš ruku svoju,
i sitiš svašta živo po želji!”

Psalam
145,15.16.

Bog je čovjeka stvorio savršeno svetim i sretnim; a divna Zemlja, kad je izašla iz Stvoriteljeve ruke, nije pokazivala ni traga raspada-
nja ili sjenke prokletstva. Tek je prijestup Božjeg zakona — zakona ljubavi — donio nesreću i smrt. Pa ipak, i usred patnji izazvanih grijehom, otkriva se Božja ljubav. Napisano je da je Bog prokleo Zemlju zbog čovjeka (1. Mojsijeva 3,17). Trnje i čkalj — teškoće i iskušenja koji njegov život ispunjavaju naporima i brigama — određeni su radi njegova dobra kao dio odgoja, po Božjem planu neophodnog za njegovo uzdizanje iz propasti i izopačenja koje je donio grijeh. Svijet, iako grešan, nije ispunjen samo žalošću i bijedom. I sama nam priroda upućuje poruke nade i utjehe. Na čkalju se može naći cvijeća, a trnje je prekriveno ružama.

„Bog je ljubav” — zapisano je na svakom pupoljku koji se rascvjetava, na svakoj vlati prokljale trave. Divne ptice, koje ispunjavaju prostor zvucima svojih veselih pjesama, cvjetovi nježnih boja, koji u

[12]

svom savršenstvu čine zrak mirisnim, veličanstveno šumsko drveće, bogato razlistano i zeleno — sve to svjedoči o nježnom, očinskom staranju našega Boga i njegovoj želji da svoju djecu učini sretnom.

Božja Riječ otkriva njegov karakter. On je sam objavio svoju neograničenu ljubav i milosrđe. Kada se Mojsije molio: „Pokaži mi slavu svoju!”, Gospod je odgovorio: „Učinit ću da prođe sve dobro moje ispred tebe!” (2. Mojsijeva 33,18.19) Ovo je njegova slava. Bog je prošao ispred Mojsija i objavio: „Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnjev i obilan milosrđem i istinom, koji čuva milost tisućama, prašta bezakonja i nepravde i grijeha.” (2. Mojsijeva 34,6.7) On je „spor na gnjev i obilan milosrđem”, „jer mu je mila milost”. (Jona 4,2; Mihej 7,18)

[13] Bog je povezao naša srca sa sobom nebrojenim znacima i na nebu i na Zemlji. On se trudio da nam otkrije sebe preko čuda prirode, preko najdubljih i najnježnijih zemaljskih veza koje ljudsko srce može upoznati. Ali sve nam to samo nepotpuno otkriva njegovu ljubav. Iako su nam dani svi ti dokazi, neprijatelj dobra je tako zaslijepio um ljudi da su gledali na Boga sa strahom, zamišljajući ga kao okrutnoga i neumoljivoga. Sotona je naveo ljude da zamišljaju Boga kao biće čija je osnovna osobina kruta pravednost — kao okrutnog suca, neumoljivog i strogog povjerioca. On je predstavljao Stvoritelja kao biće koje nepovjerljivim okom promatra ljude da bi pronašao njihove zablude i pogreške i da bi ih pohodio svojim sudovima. Da bi uklonio ovu tamnu sjenku, otkrivajući svijetu beskrajnu Božju ljubav, Isus je došao da živi među ljudima.

Božji Sin je došao s Neba da objavi Oca. „Boga nitko nije vidio nikad: jedinorodni Sin, koji je u naručju Očevom, On ga javi.” (Ivan 1,18) „Niti Oca tko zna do Sin, i ako kome Sin hoće kazati.” (Matej 11,27) Kad je jedan od učenika zahtijevao: „Pokaži nam Oca!”, Isus je odgovorio: „Toliko sam vrijeme s vama i nisi me poznao, Filipe? Koji vidje mene, vidje Oca; pa kako ti govoriš: pokaži nam Oca?” (Ivan 14,8.9)

[14] Opisujući svoju misiju na Zemlji, Isus je rekao: Gospod „me pomaza da javim evanđelje siromasima; posla me da iscijelim skrušene u srcu; da propovjedim zarobljenima da će se otpustiti, i slijepima da će progledati; da otpustim sužnje”. (Luka 4,18) To je bilo njegovo djelo. On „prođe čineći dobro i iscjeljujući sve koje đavo bješe nadvladao”. * Bilo je cijelih sela u kojima se uzvik boli nije čuo ni iz

jedne kuće, jer je On prošao njima i isoielio sve bolesnike. Njegovo je djelo bilo dokaz njegova božanskog pomazanja. Ljubav, milosrđe i samilost otkrivali su se u svakom djelu njegova života; njegovo je srce bilo puno nježnog suosjećanja prema sinovima ljudskim. On je uzeo čovjekovu prirodu da bi mogao shvatiti čovjekove potrebe. Najsiromašniji i najponiženiji se nisu bojali da mu pristupe. Čak su i mala djeca osjećala njegovu privlačnost. Ona su voljela da se penju na njegova koljena i da gledaju njegovo zamišljeno lice, dobroćudno i puno ljubavi.

Isus se nije ustezao da kaže istinu, ali je to uvijek činio s ljubavlju. U svom ophođenju s ljudima bio je veoma taktičan i ukazivao im promišljenu i ljubaznu pažnju. Nikada nije bio grub, nikada nije nepotrebno izgovorio neku oštru riječ, nikada nije nanio nepotrebnu bol osjetljivoj duši. Nije osuđivao ljudske slabosti. Govorio je istinu, ali uvijek s ljubavlju. Žigosao je licemjerstvo, nevjerstvo i bezakonje; ali se bol osjećala u njegovu glasu dok je izgovarao svoje oštre prijekore. Plakao je nad Jeruzalemom, volje nim gradom, koji je odbio da primi njega, Put, Istinu i Život. Odbacili su njega, Spasitelja, a On im je prilazio s nježnošću punom sažaljenja. Život mu je bio ispunjen samo odricanjem i brižljivim staranjem o drugima. Svaka [15] je duša bila dragocjena u njegovim očima. Iako je uvijek čuvao svoje božansko dostojanstvo, sagibao se s najnježnijom pažnjom nad svakim pripadnikom Božje obitelji. U svakom je čovjeku gledao posrnulu dušu radi čijeg je spasenja došao.

Takav je karakter Krist otkrio u svom životu. Bio je to Božji karakter. Iz Očevog su srca u stvari potekle rijeke božanskog sažaljenja, koje su se pokazale u Kristu, i izlile se na sinove ljudske. Isus, nježni, milostivi Spasitelj, bio je Bog koji se „javi u tijelu”. (1. Timoteju 3,16)

Da bi nas spasio, Isus je i živio, i trpio, i umro. Postao je „čovjek boli”, da bismo mi mogli uzeti udjela u vječnoj radosti. Bog je dopustio svom ljubljenom Sinu, punom milosti i istine, da iz svijeta neopisive slave dođe u svijet uprljan i pokvaren grijehom, zamračen sjenkom smrti i prokletstva. Dopustio mu je da ostavi naručje njegove ljubavi, da se odrekne obožavanja anđela i da trpi sramotu, poruge, poniženja, mržnju i smrt. „Kazna koja mir nam daje na njega

* Djela 10;38.

pade, i ranom njegovom mi se iscijelismo.” (Izaija 53,5*) Gledajte ga u pustinji, u Getsemaniji, na križu! Neokaljani Božji Sin je uzeo na sebe teret grijeha. On, koji je bio jedno s Bogom, osjetio je u svojoj duši strašnu razdvojenost između Boga i čovjeka, izazvanu grijehom. To je učinilo da se s njegovih usana otme očajni krik:

[16] „Bože moj! Bože moj! Zašto si me ostavio?” (Matej 27,46) Teret grijeha, svijest o njegovoj strahovitoj veličini, o odvajanju duše od Boga — sve je to slomilo srce Božjeg Sina.

Ali, ta velika žrtva nije bila prinesena da bi se u Očevom srcu probudila ljubav prema čovjeku, ili želja da ga spasi. Ne, ne! „Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao!” (Ivan 3,16) Otac nas voli, ali ne zbog te velike žrtve pomirenja, već se On pobrinuo za žrtvu pomirenja zato što nas voli. Krist je bio posrednik preko koga je On izlio svoju beskrajnu ljubav na grešni svijet. „Jer Bog bješe u Kristu, i svijet pomiri sa sobom.” (2. Korinćanima 5, 19) Bog je trpio sa svojim Sinom. Samrtna borba u Getsemaniji, smrt na Golgoti — to je bila cijena koju je srce Beskrajne ljubavi platilo za naše otkupljenje.

Isus je rekao: „Zato me Otac ljubi, jer ja dušu svoju polažem da je opet uzmem.” (Ivan 10,17) To znači: „Moj vas je Otac toliko ljubio da je čak i mene još više zavolio zato što sam dao svoj život da vas izbavim. Omilio sam svome Ocu postajući vaš Zamjenik i Jamac, polažući svoj život, preuzimajući vaše dugove, vaše prijestupe; jer mojom žrtvom Bog može biti pravedan, a ipak opravdati onoga koji vjeruje u Isusa!”

Nitko osim Božjeg Sina ne bi nas mogao otkupiti, jer je Oca mogao objaviti samo Onaj koji je bio u njegovom naručju. Samo je Onaj mogao objaviti Božju ljubav koji je upoznao njezine dubine i visine.

[17] Samo je beskrajna žrtva koju je Krist prinio za grešnog čovjeka mogla izraziti Očevu ljubav prema izgubljenom čovječanstvu.

„Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao.” On ga nije dao da samo živi među ljudima, da nosi njihove grijeha i da umre kao žrtva za njih. On ga je poklonio grešnom rodu. Krist se morao poistovjetiti s interesima i potrebama čovječanstva. On, koji je bio jedno s Bogom, vezao se sa sinovima ljudskim vezama koje se nikada ne smiju prekinuti. Isus „ne stidi se nazvati ih braćom”

*Prijevod L. Bakotića.

(Hebrejima 2,11); On je naša Žrtva, naš Zastupnik, naš Brat, koji i pred Očevim prijestoljem nosi naše obličje i koji će u toku beskrajne vječnosti ostati sjedinjen s rodom koji je otkupio — Sin čovječji. A sve je to učinjeno da bi se čovjek mogao podići iz propasti i poniženja izazvanih grijehom, da bi mogao odražavati Božju ljubav i sudjelovati u radosti koju donosi svetost.

Cijena plaćena za naše otkupljenje, beskrajna žrtva koju je prinio naš nebeski Otac dajući svoga Sina da umre za nas, sve bi nas to trebalo nadahnuti uzvišenim mislima o onome Što bismo mogli postati u Kristu. Gledajući visinu, dubinu i širinu Očeve ljubavi prema rodu koji umire, nadahnuti apostol Ivan je bio ispunjen obožavanjem i strahopoštovanjem; i ne nalazeći prikladnih riječi da izrazi veličinu i nježnost te ljubavi, pozvao je svijet da je promatra: „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac, da se djeca Božja nazovemo!” (1. Ivanova 3,1) Kakvu to vrijednost daje čovjeku! Prijestup je sinove ljudske načinio Sotoninim podanicima. Vjerom u Kristovu žrtvu pomirnicu Adamovi sinovi mogu postati Božji sinovi. Uzimajući ljudsku prirodu, Krist je uzdigao čovječanstvo. Grešni ljudi su dobili priliku da, povezani s Kristom, zaista mogu postati dostojni imena „sinova Božjih”.

[18]

Takva je ljubav neusporediva. Djeca nebeskog Kralja! Dragocjenog li obećanja! Teme za najdublje razmišljanje! Nenadmašne li ljubavi Božje prema svijetu koji ga nije ljubio! Ova misao ima moć da ukroti dušu i da navede um na pokornost Božjoj volji. Što više proučavamo božanski karakter u svjetlosti križa, to jasnije otkrivamo milost, nježnost i oproštenje, povezane s nepristranošću i pravednošću; to nam jasniji postaju nebrojeni dokazi neograničene ljubavi i nježnog milosrđa koje nadmašuje čežnjivu ljubav majke prema zalutalom čedu.

[19]

POGLAVLJE 2—GREŠNIKU JE POTREBAN KRIST

Čovjeku su prilikom stvaranja bile darovane plemenite sposobnosti i dobro uravnotežen um. Bio je savršen kao biće, i u savršenom skladu s Bogom. Njegove su misli bile čiste, njegovi ciljevi sveti. Ali, neposlušnost je izopačila njegove sposobnosti, i umjesto ljubavi pojavila se sebičnost. Prijestup je tako oslabio njegovu prirodu da se svojom snagom više uopće nije mogao oduprijeti sili zla. Postao je Sotonin rob, i ostao bi to zauvijek da se sam Bog nije umiješao. Kušać je namjeravao da osujeti plan s kojim je Bog stvorio čovjeka i da Zemlju ispuni tugom i očajanjem. Htio je da sva ta zla predstavi kao posljedicu Božjeg djela stvaranja čovjeka.

U svom bezgrešnom stanju, čovjek je održavao radosnu vezu s Onim u kome je „sve blago premudrosti i razuma sakriveno”. (Kološanima 2,3) Ali, nakon učinjenog grijeha, svetost mu više nije pričinjavala radost, i on se pokušao sakriti od Božje prisutnosti. Nепреporođeno srce se i sada nalazi u takvom stanju. Ono nije u skladu s Bogom, niti nalazi radosti u zajednici s njime. Grešnik ne bi mogao biti sretan u Božjoj prisutnosti; njemu bi društvo svetih bića bilo neprijatno. Kad bi mu i bilo dopušteno da uđe u Nebo, ono mu ne bi pružilo nikakve radosti. Duh nesebične ljubavi koji tamo vlada — svako srce sjedinjeno sa srcem Beskrajne ljubavi — ne bi našao odjeka u njegovoj duši. Njegove misli, njegovi interesi, njegove pobude, sve bi bilo strano onome što pokreće bezgrešne nebeske stanovnike. On bi bio neskladna nota u melodiji Neba. Nebo bi za njega bilo mjesto mučenja; on bi čeznuo da se sakrije od Onoga koji je svjetlost i središte radosti Neba. Bog nije samovoljno odlučio da zle isključi s Neba: oni se sami isključuju svojom nepodobnošću za zajednicu Neba. Božja slava bi za njih bila oganj koji spaljuje. Oni bi radosno pozdravili uništenje, samo da se sakriju od lica Onoga koji je umro da ih otkupi.

Nama je nemoguće da se sami izbavimo iz ponora grijeha u koji smo upali. Naša su srca zla, i mi ih ne možemo promijeniti.

„Tko će čisto izvaditi iz nečista? Nitko!” „Jer tjelesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjemu niti može!” (Job 14,4; Rimljanima 8,7) Obrazovanje, kultura, služenje voljom, ljudski naponi, sve to ima svoje područje djelovanja, ali ovdje je bespomoćno. Možda se time može postići formalna korektnost u ponašanju, ali se ne može promijeniti srce; ne mogu se očistiti izvori života. Mora postojati sila koja djeluje iznutra, novi život odozgor, da bi se čovjek mogao promijeniti, ostaviti grijeh i postati svet. Ta sila je Krist. Samo njegova milost može pokrenuti zamrle sposobnosti duše i privući ih Bogu, svetosti.

Spasitelj je rekao: „Ako se tko nanovo ne rodi”, ako ne primi novo srce, nove želje, namjere i pobude koje vode u novi život, „ne može vidjeti kraljevstva Božjega.” (Ivan 3,3) Misao da je dovoljno razvijati samo ono dobro koje u čovjeku po prirodi postoji, sudbomosna je zabluda. „A tjelesna čovjek ne razumije što je od Duha Božjega; jer mu se čini ludost i ne može da razumije, jer treba duhovno da se razgleda.” „Ne čudi se što ti rekoh: valja vam se nanovo roditi.” (1. Korinćanima 2,14; Ivan 3,7) O Kristu je napisano: „U njoj bješe život, i život bješe vidjelo ljudima” — „jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima kojim bismo se mi mogli spasiti”. (Ivan 1,4; Djela 4,12)

[21]

Nije dovoljno osjetiti Božju blagost, vidjeti dobronamjernost i očinsku nježnost njegova karaktera. Nije dovoljno razaznati mudrost i pravednost njegova zakona, shvatiti da je utemeljen na vječnom načelu ljubavi. Apostol Pavao je sve to vidio kad je uskliknuo: „Hvalim zakon da je dobar!” „Tako je dakle zakon svet i zapovijed sveta i pravedna i dobra!” Ali dodaje, ispunjen gorčinom svoje duševne muke i očajanjem: „A ja sam tjelesan, prodan pod grijeh!” (Rimljanima 7,16.12.14) On je čeznuo za čistoćom, pravednošću, koju nije mogao postići svojom snagom, i uzvikuje: „Ja nesretni čovjek! Tko će me izbaviti od tijela smrti ove?” (Rimljanima 7,24) Taj se isti krik otimao umornim srcima u svim zemljama i u sva vremena. Ali, svima se može dati samo jedan jedini odgovor: „Gle, Janje Božje koje uze na se grijehe svijeta!” (Ivan 1,29)

Božji Duh je pokušavao da ovu istinu simbolički prikaže na mnogo načina i da je objasni dušama koje čeznu da se oslobode tereta krivice. Kad je bježao iz svog očinskog doma nakon što je zgriješio prevarivši Ezava, Jakov je bio opterećen osjećajem krivice.

[22]

Osamljena i prognana, odvojena od svega što mu je život činilo vrijednim, njegovu je dušu više od svega mučila pomisao, strah da ga je njegov grijeh odvojio od Boga, da ga je Nebo odbacilo. Obuzet žalošću, legao je na голу zemlju da se odmori, okružen samotnim bregovima i zvjezdanim nebom iznad sebe. Dok je spavao, čudna je svjetlost prodrila u njegov san; i gle, s poljane na kojoj je ležao, nejasni obrisi beskrajnih ljestava kao da su se uzdizali sve do samih vrata Neba, punih Božjih anđela koji se penju i silaze, dok iz slavni visina odjekuje božanski glas objavljujući vijest utjehe i nade. Tako je Jakov upoznao Onoga koji će zadovoljiti potrebe i čežnje njegove duše — Spasitelja. Ispunjen radošću i zahvalnošću, gledao je pokazani put kojim on, grešnik, može obnoviti zajednicu s Bogom. Tajanstvene ljestve iz njegova sna predstavljale su Isusa, jedinog posrednika između Boga i čovjeka.

Bio je to isti simbol na koji se Krist pozvao u razgovoru s Nata-naelom, kad je rekao: „Vidjet ćete nebo otvoreno i anđele Božje gdje se penju i silaze k Sinu čovječjemu.” (Ivan 1,51) Odmetnuvši se, čovjek se odvojio od Boga; Zemlja je bila odsječena od Neba. Preko provalije, koja ih je razdvajala, nije moglo biti zajednice. Ali, preko Krista Zemlja je ponovno povezana s Nebom. Svojim zaslugama, [23] Krist je premostio provaliju koju je grijeh načinio, tako da anđeoski pomoćnici mogu održavati vezu s ljudima. Krist je povezo grešnog čovjeka, slabog i bespomoćnog, s Izvorom beskrajne sile.

Ali uzalud svi ljudski snovi o napretku, uzalud svi napori da se čovječanstvo uzdigne, ako se zanemaruje jedini Izvor nade i pomoći grešnom rodu. „Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni” (Jakov 1,17) dolazi od Boga. Bez njega nema pravog savršenstva karaktera. A jedini put Bogu je Krist! On kaže: „Ja sam put i istina i život; nitko neće doći k Ocu do kroza me!” (Ivan 14,6)

Božje srce čezne za svojom djecom na Zemlji ljubavlju koja je jača od smrti. Dajući svoga Sina, On nam je u tom jednom daru darovao cijelo Nebo. Spasitelj život i smrt i posredovanje, služba anđela, molitve Duha, i iznad svega, djelovanje Oca preko svih, neprekidno sudjelovanje nebeskih bića sve je to stavljeno u službu čovjekovog otkupljenja.

O, razmišljajmo o čudesnoj žrtvi koja je bila prinesena za nas! Pokušajmo procijeniti trud i energiju koju Nebo ulaže da bi ponovno zadobilo izgubljene i vratilo ih u Očev dom! Snažniji poticaji i moć-

nija sredstva se nikada ne bi mogla staviti u pokret; nepojmljiva nagrada onome koji čini dobro, radosti Neba, društvo anđela, zajednica i ljubav Boga i njegovog Sina, usavršavanje i razvijanje svih naših sposobnosti u toku vječnih vremena — zar to nisu dovoljno snažni poticaji i ohrabrenja da nas nagnaju da svoja srca predamo u dragovoljnu službu našem Stvoritelju i Otkupitelju? [24]

A s druge strane, Božja Riječ nam iznosi osudu koju je Bog izrekao protiv grijeha, neizbježivu kaznu, propadanje našeg karaktera, i konačno uništenje, kao opomenu da ne služimo Sotoni.

Zar nećemo cijeliti Božju milost? Što bi On još mogao učiniti? Uspostavimo pravilan odnos s Onim koji nas je ljubio divnom ljubavlju. Poslužimo se sredstvima koja nam je stavio na raspolaganje da bismo se mogli preobraziti u njegovo obličje, ponovno uspostaviti zajednicu s anđelima koji nam služe, obnoviti sklad i vezu s Ocem i sa Sinom.

* * * * *

SVI NEKA SLAVE BOGA

Svi neka slave Boga sad
i divno ime to,
jer On je Vladar svemira,
i sve je njegovo!

Nek svaki narod slavi ga
i hvalu pjeva mu!
Nek svaki jezik daje sad
svu čast svom Gospodu!

O, gledaj ti u Boga svog,
na njegov sveti tron;
svom Caru vjerno služi sad,
svim srcem, snagom svom!

Edward
Perronet

POGLAVLJE 3—POKAJANJE

Kako čovjek može biti prav pred Bogom? Kako grešnik može postati pravedan? Samo nas Krist može dovesti u sklad s Bogom, u sklad sa svetošću; ali, kako da dođemo Kristu? Mnogi postavljaju ono isto pitanje koje je postavilo mnoštvo na Dan Duhova, kad je osvjedočeno u svoju grešnost, uzviknulo: „Što ćemo činiti?” Prva riječ u Petrovu odgovoru bila je: „Pokajte se!” (Djela 2,37.38) Drugom prilikom, kratko vrijeme nakon toga, rekao je: „Pokajte se, dakle, i obratite se da se očistite od grijeha svojih!” (Djela 3,19)

U pokajanje je uključena žalost zbog grijeha i odvajanje od njega. Mi nećemo odbaciti grijeh ako ne uvidimo njegovu pokvarenost; sve dok se naše srce ne odrekne njega, neće biti nikakve stvarne promjene u našem životu.

Mnogi ne uspijevaju da shvate pravu prirodu pokajanja. Oni žale što su grijeshili i čak se prividno mijenjaju samo zato što se boje da će zbog svojih zlih djela morati da trpe. Ali to nije pokajanje u biblijskom smislu te riječi. Oni se žale na patnje umjesto na grijeh. Takva je bila i Ezavova bol kad je shvatio da je zauvijek izgubio prvorodstvo. Balaam, uplašen od anđela koji je stajao na njegovu putu s isukanim mačem, priznao je svoju krivicu da ne izgubi život; [26] ali tu nije bilo istinskog kajanja zbog grijeha, nije bilo promjene namjera, nije se pojavila odvratnost prema zlu. Juda Iskariot je uzviknuo, nakon što je izdao svoga Gospoda: „Ja sagriješih što izdadoh krv pravu!” (Matej 27,4)

Priznanje se otelo njegovoj grešnoj duši pod nepodnošljivim pritiskom svijesti o krivici i u strašnom iščekivanju osude. Posljedice koje su mu prijetile, ispunjavale su ga užasom, ali, u njegovoj duši nije bilo duboke žalosti koja slama srce, nije žalio što je izdao neokaljanog Božjeg Sina i što se odrekao Sveca Izraelova. Dok je podnosio Božje kazne, faraon je priznavao svoj grijeh da bi izbjegao dalje kažnjavanje, ali je nastavljaio da prkosi Nebu čim bi zla bila zaustavljena. Svi su ovi jadikovali zbog posljedica grijeha, ali ih nije obuzimala žalost zbog samog grijeha.

Ali, kada se srce pokori utjecaju Božjega Duha, savjest se budi, i grešnik razaznaje ponešto od dubine i svetosti Božjeg svetog zakona, koji je temelj njegove vladavine i na nebu i na Zemlji. „Vidjelo istinito koje obasjava svakoga čovjeka koji dolazi na svijet” (Ivan 1,9) rasvjetljava tajne odaje duše, i sakrivena djela tame izlaze na vidjelo. Osvjedočenje obuzima um i srce. Grešnik postaje svjestan Božje pravednosti i osjeća užas da se pod teretom svoje krivice i poročnosti pojavi pred Onim koji ispituje srca. On vidi Božju ljubav, ljepotu svetosti, radost čistoće; čezne da bude očišćen i dostojan veze s Nebom.

[27]

Davidova molitva nakon pada pokazuje kako izgleda prava žalost zbog grijeha. Njegovo je pokajanje bilo iskreno i duboko. U molitvi nije ulagao napor da umanju svoju krivicu; nije izražavao želju da izbjegne kaznu koja mu je prijetila. David je uvidio veličinu svoga prijestupa; shvatio je da je ukaljao svoju dušu; gnušao se svoga grijeha. Nije se molio samo za oprostjenje, već za očišćenje srca. Čeznuo je za radošću svetosti — za obnavljanjem sklada i zajednice s Bogom. Ovako je progovorila njegova duša:

„Blago onome, kojemu je oproštena krivica,
 kojemu je grijeh pokriven.
 Blago čovjeku, kojemu Gospod
 ne prima grijeha
 i u čijem duhu nema lukavstva.”

Psalam 32, 1.2.

„Smiluj se na me, Bože,
 po milosti svojoj,
 i po velikoj dobroti svojoj
 očisti bezakonje moje. . . .
 Jer ja znam prijestupe svoje,
 i grijeh je moj jednako preda mnom. . . .
 Pokropi me isopom, i očistit ću se;
 umij me, i bit ću bjelji od snijega. . . .
 Učini mi, Bože, čisto srce,
 i duh prav ponovi u meni.
 Nemoj me odvrgnuti od lica svojega,

I Svetoga Duha svojega nemoj uzeti od mene.
 Vрати mi radost spasenja svojega,
 i duh vladalački neka me potkrijepi. . . .

[28]

Izbavi me od krvi, Bože, Bože,
 Spasitelju moj,
 i jezik će moj glasiti
 pravdu Tvoju.”

Psalam 51, 1-14.

Pokajanje kao što je ovo nadmašuje našu snagu, mi ga ne možemo postići, već dobiti jedino od Krista, koji se uzdigao u visine i dao dare ljudima.

Upravo ovdje mnogi griješe i zato ne do bivaju pomoć koju im Krist želi dati. Oni misle da ne mogu pristupiti Kristu ako se prvo ne pokaju, i da ih pokajanje pripravlja za oprostjenje grijeha. Istina je da pokajanje prethodi opraštanju grijeha; jer samo slomljeno i skrušeno srce osjeća potrebu za Spasiteljem. Ali, mora li grešnik čekati na pokajanje da bi tek onda mogao doći Isusu? Smije li se pokajanje podizati kao prepreka između grešnika i Spasitelja?

Biblija ne naučava da se grešnik mora pokajati prije nego što poslušá Kristov poziv: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti!” (Matej 11, 28) Sila koja dolazi od Krista, vodi pravom pokajanjem. Petar je ovo objasnio Izraelcima kada je rekao: „Ovoga Bog desnicom svojom uzvisi za Poglavara i Spasa, da da Izraelu pokajanje i oprostjenje grijeha.” (Djela 5, 31) Mi se ne možemo pokajati bez Kristovog Duha koji budi našu savjest kao što ni oprostjenje ne možemo dobiti bez Krista.

[29] Krist je izvor svake dobre pobude. On jedini može u srce usaditi neprijateljstvo prema grijehu. Svaka želja za istinom i čistoćom, svako osvjedochenje u našu vlastitu grešnost, dokaz je da njegov Duh djeluje na naša srca.

Isus je rekao: „I kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi.” (Ivan 12, 32) Krist se mora otkriti grešniku kao Spasitelj koji umire za grijehе svijeta; i dok gledamo Božje Janje na križu na Golgoti, tajna otkupljenja počinje se otkrivati našem umu i Božja

dobrota nas počinje voditi na pokajanje. Umirući za grešnike, Krist je pokazao neshvatljivu ljubav; i dok grešnik promatra tu ljubav, ona omekšava njegovo srce, utječe na um i dušu čini skrušenom.

Istina je da se neki put ljudi posrame svojih grešnih putova i da odbacuju neke svoje zle navike i prije nego što postanu svjesni da su privučeni Kristu. Ali, kad god se ljudi pokušavaju popraviti s iskrenom željom da čine dobro, Kristova sila ih pokreće. Utjecaj, kojega nisu ni svjesni, djeluje na dušu, savjest se budi, i u životu dolazi do vidljive promjene. I kad ih Krist privuče da gledaju njegov križ, da promatraju Onoga koga su njihovi grijesi prikovali, tada se zapovijedi upisuju u njihovu savjest. Otkriva im se sva zloća njihova života, grijeh koji se duboko ukorijenio u njihovu dušu. Počinju shvaćati ponešto od Kristove pravednosti i uzvikuju: „Što je onda grijeh da je bila potrebna takva žrtva za ot-kupljenje njegovih robova? Zar je stvarno bila potrebna sva ta ljubav, sve to trpljenje, sve to poniženje, da mi ne poginemo, već da imamo vječni život?”

Grešnik se može oduprijeti toj ljubavi, može odbiti da bude privučen Kristu; ali, ako se ne bude odupirao, Isus će ga privući; [30] poznavanje plana spasenja dovest će ga do podnožja križa, punog pokajanja zbog svojih grijeha ko ji su prouzročili patnje Božjeg milog Sina.

Isti božanski um koji djeluje u prirodi obraća se i srcima ljudi budeći u njima neizrecivu čežnju za onim što nemaju. Ono što je na svijetu ne može zadovoljiti njihovu čežnju. Božji Duh ih preklinje da teže za onim što jedino može dati mir i odmor — za Kristovom milošću i radošću svetosti. Služeći se i vidljivim i nevidljivim utjecajima, naš je Spasitelj stalno na djelu da um ljudi obrati od grešnih užitaka koji ne site ka neizmjernim blagoslovima koje mogu dobiti u njemu. Svim tim dušama, koje uzaludno pokušavaju da piju iz razvaljenih studenaca ovoga svijeta, upućena je božanska vijest: „I tko je žedan, neka dođe, i tko hoće, neka uzme vodu života zabadava!” (Otkrivenje 22, 17)

Ti, koji u srou čezneš za nečim boljim od onoga što ti ovaj svijet može pružiti, prepoznaj tu čežnju kao Božju poruku tvojoj duši! Moli ga da ti da pokajanje, da ti otkrije Krista u svoj njegovoj neizmornoj ljubavi, u svoj njegovoj savršenoj čistoći! U Spasiteljevom su životu načela Božjeg zakona — ljubav prema Bogu i prema bližnjemu — došla do savršenog izražaja. Dobročinstvo, nesebična ljubav — to

[31] je bio život njegove duše. I tek kad njega promatramo, kad svjetlost s našeg Spasitelja i nas obasja, tada vidimo grešnost svojih vlastitih srca.

Mi možemo laskati sebi, kao što je to činio Nikodem, da nam je život pošten, moralni lik besprijekoran, i misliti da ne moramo poniziti svoja srca pred Bogom kao obični grešnici: ali, kad Kristova svjetlost obasja naše duše, vidjet ćemo da smo nečisti, shvatit ćemo da su sebične naše pobude, da je neprijateljstvo prema Bogu ukaljalo svako naše djelo. Tada ćemo shvatiti da je naša pravednost kao prljava haljina, i da nas jedino Kristova krv može očistiti od prljavštine grijeha, i obnoviti naše srce po njegovu obličju.

Samo jedna zraka Božje slave, jedna iskra Kristove čistoće, kada prodre u dušu, s bolnom jasnoćom otkriva svaku ružnu mrlju i ogoljava rugobu i poročnost ljudskog karaktera. Ona čini vidljivima neposvećene želje, nevjemost srca i nečistoću usana. Grešniku se njegovi vjerolomni pokušaji da Božji zakon proglasi nevažećim pokazuju u pravoj svjetlosti, i njegov je duh dirnut i potišten pod prodornim utjecajem Božjega Duha. On se gnuša samoga sebe gledajući čisti, neukaljani Kristov karakter.

[32] Kad je prorok Danijel ugledao slavu koja je obavijala nebeskog vjesnika koji mu je bio poslan, prožeo ga je osjećaj vlastite slabosti i nesavršenstva, Opisujući djelovanje tog prekrasnog prizora, kaže: „I ne osta snage u meni, i ljepota mi se nagrdi, i ne imah snage!” (Danijel 10, 8) Duša, ovako dirnuta, omrznut će svoju sebičnost, gnušat će se svoga samoljublja, i težit će, pod utjecajem Kristove pravednosti, za čistoćom srca, koja je u skladu s Božjim zakonom i Kristovim karakterom.

Pavao kaže da je „po pravdi zakonskoj” — ako se uzme u obzir samo formalno ispunjavanje propisa — „bio bez mane” (Filipljanima 3, 6); ali, kad je upoznao duhovni karakter zakona, shvatio je da je grešnik. Prema slovu zakona, onako kako ga ljudi primjenjuju u životu, Pavao se uzdržavao od grijeha; ali, kad je upoznao dubinu svetih pravila zakona, i vidio sebe onako kako ga Bog gleda, ponizno se poklonio i priznao svoju krivicu. Rekao je: „A ja življah nekad bez zakona; a kad dođe zapovijed, onda grijeh oživje, a ja umrijeh.” (Rimljanima 7, 9.10) Kad je shvatio duhovnu prirodu zakona, grijeh se pojavio u svojoj svojoj odvratnosti, i njegove je oholosti nestalo.

Bog ne smatra sve grijehе jednako velikima; postoje stupnjevi krivice po njegovoj ocjeni, isto kao i po ocjeni čovjeka; ali, ma kako beznačajno ovo ili ono zlo djelo može izgledati u ljudskim očima, ni jedan jedini grijeh nije mali pred Bogom. Ljudski sudovi su pristrani, nesavršeni; ali Bog sve ocjenjuje onako kako stvarno jest. Pijanca preziru i kažu da ga njegov grijeh isključuje s Neba; dok oholost, sebičnost i zavist suviše često prolaze bez ukora. Međutim, ti su grijesi posebno mrski Bogu zato što se suprote dobroti njegova karaktera, atmosferi nesebične ljubavi koja vlada u bezgrešnom svemiru. Onaj koji upada u neki teški grijeh može osjetiti svoju sramotu i bijedu i potrebu za Kristovom milošću; ali oholost ne osjeća nikakve potrebe, i tako se srce zatvara Kristu i beskrajnim blagoslovima koje On donosi. [33]

Jadni carinik, koji se molio: „Bože, milostiv budi meni grešnome!” (Luka 18, 13), smatrao je sebe veoma pokvarenim čovjekom, a i drugi su ga gledali istim očima; ali on je osjetio svoju potrebu, i sa svojim teretom krivice i srama došao pred Boga, tražeći njegovu milost. On je otvorio svoje srce milostivom utjecaju Božjega Duha da ga oslobodi sile grijeha. Farizejeva hvalisava, samodopadna molitva pokazivala je da je njegovo srce zatvoreno utjecaju Svetoga Duha. Udaljivši se od Boga, nije ni osjećao svoju pokvarenost koja je bila u potpunoj suprotnosti sa savršenstvom božanske svetosti. Nije osjećao nikakve potrebe, i nije ništa ni primio.

Kad uvidite svoju grešnost, ne čekajte da se popravite. Koliko ima onih koji misle da nisu dovoljno dobri da dođu Kristu! Očekujete li da ćete se popraviti svojim vlastitim naporima? „Može li Etiopljanin promijeniti kožu svoju ili ris šare svoje? Možete li vi činiti dobro, naučivši se činiti zlo?” (Jeremija 13, 23) Nama može pomoći samo Bog. Mi ne trebamo čekati na čvršće osvjedočenje, na bolje prilike, na svetiji karakter. Mi sami ništa ne možemo učiniti. Moramo doći Kristu upravo onakvi kakvi jesmo.

Ali, neka se nitko ne vara misleći da će Bog, u svojoj velikoj ljubavi i milosrđu, ipak spasiti čak i one koji su odbili njegovu milost. Neizmijerna težina grijeha može se procijeniti jedino u svjetlosti križa. Kada ljudi tvrde da je Bog suviše dobar da bi odbacio grešnika, ukažite im na Golgotu! Upravo zato što nije bilo drugog načina da se čovjek spasi, što bez ove žrtve ljudski rod nije mogao uteći od sramotne sile grijeha i ponovno uspostaviti zajednicu sa svetim [34]

bićima — što mu je bilo nemoguće da ponovno uzme udjela u duhovnom životu — upravo zato je Krist preuzeo na sebe krivicu neposlušnih i trpio umjesto grešnika. Ljubav i patnja i smrt Božjeg Sina sve to svjedoči o strahovitoj veličini grijeha i objavljuje da nema oslobođenja od njegove moći, niti nade u bolji život, osim u pokoravanju duše Kristu.

Nepokajani se ponekad izgovaraju govoreći o onima koji misle da su kršćani: „I ja sam isto toliko dobar koliko i oni. Oni u ponašanju ne pokazuju ništa više samoodricanja, trezvenosti ili budnosti od mene. I njima su draga uživanja i popustljivost prema grijehu kao i meni!” I tako se manama drugih oni služe kao izgovorom za svoje vlastito zanemarivanje dužnosti. Ali, grijesi i mane drugih nikoga ne ispričavaju, jer nam Gospod kao uzor nije dao grešne ljude. Neokaljani Božji Sin nam je dan kao primjer, i trebalo bi da upravo oni koji se tuže na nepravedan život takozvanih kršćana, žive boljim životom i pruže plemenitiji primjer. Ako su njihova shvaćanja o tome što kršćanin mora činiti tako uzvišena, nije li onda i njihov grijeh utoliko veći? Oni znaju što je pravo, a ipak odbijaju da ga čine.

[35]

Čuvajte se oklijevanja! Ne odgađajte odluku da odbacite svoje grijeha i da uz Isusovu pomoć očistite svoje srce! Tisuće i tisuće su upravo ovdje pogriješile i bile izgubljene za vječnost. Ne želim gubiti mnogo riječi u raspravljanju o kratkoći i nesigurnosti života; ali se strahovita opasnost — opasnost koja nije dovoljno shvaćena — krije u oklijevanju da se pokorimo preklinjućem glasu Božjeg Svetoga Duha i da ostanemo u grijehu; jer oklijevanje upravo to znači. Grijehu, ma kako ga neznatnim smatrali, možemo popuštati samo uz rizik da budemo izgubljeni za vječnost. Ono što ne savladamo, savladat će nas i izazvati našu propast.

Adam i Eva su uvjerali sebe da tako neznatno djelo kao što je jedenje zabranjenog ploda ne može imati tako strahovite posljedice kao što je Bog objavio. Ali, to neznatno djelo je bilo prijestup Božjeg nepromjenjivog i svetog zakona, odvojilo je čovjeka od Boga i otvorilo ustave da smrt i neizreciva patnja preplave naš svijet. Iz stoljeća u stoljeće s naše su se Zemlje uzdizali stalni krici boli i sva su stvorenja zajednički uzdisala i bolno patila od posljedica čovjekove neposlušnosti. I samo je Nebo osjećalo utjecaj njegove pobune protiv Boga. Golgota stoji kao spomenik divne žrtve kojom

se morao okajati prijestup božanskog zakona. Ne smatrajmo grijeh nečim neznatnim!

Svaki prijestup, svako zanemarivanje ili odbacivanje Kristove milosti, ostavlja svoje posljedice na nama; ono otvrdnjuje srce, oslabljuje volju, otupljuje um, i ne samo što nas čini manje spremnima, već i manje sposobnima da poslušamo nježne pozive Božjeg Svetoga Duha. [36]

Mnogi umiruju probuđenu savjest mišlju da se mogu vratiti sa svog zlog puta kad god to zažele; da se mogu igrati s pozivima milosti, a ipak ostati trajno osjetljivi prema njihovom utjecaju. One misle, iako su prkosili Duhu milosti, iako su svoj utjecaj stavili u Sotoninu službu, da će ipak moći promijeniti smjer svog života u času strašne krize. Ali, to nije tako lako učiniti. Iskustva i odgoj u toku cijelog života tako su temeljito formirali karakter da tada samo rijetki pozele da budu slični Isusu.

Čak i samo jedna mana u karakteru, samo jedna grešna želja, ako se uporno gaji, na kraju će poništiti sav utjecaj evanđelja. Svako popuštanje grijehu pojačava odbojnost duše prema Bogu. Čovjek, koji je uporan u svom nevjerstvu, koji je tupo ravnodušan prema božanskoj istini, samo žanje ono što je sam posijao. U cijeloj Bibliji nema strašnije opomene protiv igranja sa zlom od riječi mudrog čovjeka da će se grešnik „u uža grijeha svojih zaplesti”. (Priče 5, 22)

Krist je spreman da nas oslobodi od grijeha, ali nas na to ne prisiljava; i ako je stalnim prestupanjem naša volja potpuno potčinjena zlu i mi ne želimo da se oslobodimo, ako ne želimo da prihvatimo njegovu milost, što bi On još mogao učiniti? Mi smo sami sebe upropastili svojim namjernim odbacivanjem njegove ljubavi. „Evo sad je vrijeme najbolje, evo sad je dan spasenja!” „Danas ako glas njegov čujete, ne budite drvenastih srca!” (2. Korinćanima 6, 2; Hebrejima 3,7.8) [37]

„Čovjek gleda što je na očima, a Gospod gleda na srce” (1. Samuelova 16,7) — ljudsko srce, ispunjeno proturječnim osjećajima radosti i tuge; nemirno, jogunasto srce, u kome ima toliko prljavštine i prijevare. On zna njegove pobude, njegove prave namjere i ciljeve. Pođite k njemu sa svojom ukaljanom dušom, onakvom kakva jest! Kao psalmist, otvorite sve njezine kutove svevidećem oku i uzviknite: „Okušaj me, Bože, i poznaj srce moje, ispitaj me,

i poznaj pomisli moje. I vidi jesam li na zlu putu, i vodi me na put vječni!” (Psalam 139, 23.24)

Mnogi prihvaćaju samo intelektualnu religiju, samo formu pobožnosti koja ne traži čišćenje srca. Neka vaša molitva bude: „Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni!” (Psalam 51, 10) Budite pošteni prema svojoj duši! Budite isto tako ozbiljni, isto tako ustrajni, kao da je vaš prolazni život u pitanju! To je pitanje koje se mora riješiti između Boga i vaše duše, riješiti za vječnost. Ako nemate ništa drugo osim lažne nade, srljate u sigurnu propast.

[38] Proučavajte Božju Riječ uz molitvu. Ta Riječ vam iznosi, u Božjem zakonu i u Kristovom životu, velika načela svetosti, bez kojih „nitko neće vidjeti Gospoda”. (Hebrejima 12, 14) Ona osvjedočava u grijeh; ona jasno otkriva put spasenja. Poslušajte je kao Božji glas koji govori vašoj duši.

Kad budete uvidjeli svu strahotu grijeha, kad budete shvatili svoje pravo stanje, nemojte se predavati očajanju! Upravo je grešnike Krist došao da spasi. Nije naše da izmirimo Boga sa sobom, već — o čudesne li ljubavi! sam Bog u Kristu „svijet pomiri sa sobom”. (2. Korinćanima 5,19) On svojom nježnom ljubavlju priziva k sebi srca svoje zalutale djece. Nijedan zemaljski roditelj ne bi mogao biti toliko strpljiv prema manama i pogreškama svoje djece, kao što je to Bog prema onima koje želi spasiti. Nitko ne bi mogao usrdnije pozivati prijestupnika. Nijedne ljudske usne nikada se nisu nježnije obraćale odlutalima nego njegove. Sva njegova obećanja, sve njegove opomene, samo su uzdasi neizrecive ljubavi.

[39] Kada vas Sotona bude uvjeravao da ste veliki grešnik, pogledajte prema svome Otkupitelju i govorite o njegovim zaslugama. Gledanje u njegovu svjetlost će vam pomoći. Priznajte svoj grijeh, ali kažite neprijatelju da „Krist Isus dođe na svijet da spasi grešnike” (1. Timoteju 1, 15) i da i vi možete biti spašeni njegovom nenadmašnom ljubavlju. Isus je Šimunu postavio pitanje o dvojici dužnika. Jedan je svom gospodaru dugovao mali iznos, a drugi mu je bio dužan veoma mnogo; ali on je oprostio obojici. Krist je upitao Simuna koji će dužnik više voljeti svoga gospodara. Šimun je odgovorio: „Mislim onaj kome najviše pokloni!” (Luka 7, 43) Mi smo bili veliki grešnici, ali Krist je umro da bi nama moglo biti oprošteno. Bilo je dovoljno da svom Ocu u našu korišt iznese zasluge svoje žrtve. Oni kojima je najviše oprostio, ljubiti će ga najviše, i stajat će najbliže njegovu

prijestolju da ga slave zbog njegove velike ljubavi i neizmjerne žrtve. Upravo onda kada najpotpunije shvatimo Božju ljubav, najbolje uviđamo i zloćudnost grijeha. Kada vidimo duljinu ljestava koje su nam spuštene, kada makar do-nekle shvatimo veličinu žrtve koju je Krist dao radi nas, tada će nježnost i skrušenost omekšati i naše srce. [40]

POGLAVLJE 4—PRIZNANJE

„Tko krije prijestupe svoje, neće biti sretan; a tko priznaje i ostavlja, dobit će milost.” (Priče 28,13)

Uvjeti za dobivanje Božje milosti su jednostavni, pravedni i razumni. Gospod ne zahtijeva od nas da se izlažemo mukama da bismo dobili oprostjenje grijeha. Ne moramo odlaziti na duga i zamorna hodočašća, ili obavljati mučne pokore da bismo svoju dušu preporučili nebeskom Bogu ili okajali svoje prijestupe, nego onaj koji priznaje i ostavlja svoj grijeh dobiva milost.

Apostol kaže: „Ispovijedajte, dakle, jedan drugome grijehe, i molite se Bogu jedan za drugoga, da ozdravljate.” (Jakov 5, 16) Priznajte svoje grijehe Bogu, koji vam jedini može oprostiti, a svoje pogreške jedan drugome. Ako ste uvrijedili svoga prijatelja ili susjeda, treba da priznate svoju krivicu, a njegova je dužnost da vam od srca oprost. Zatim treba da potražite oprostjenje i od Boga, jer je brat koga ste povrijedili Božje vlasništvo, te ste ranjavajući njega zgriješili i njegovom Stvoritelju i Otkupitelju. Taj se slučaj iznosi pred jedinog pravog Posrednika, našeg velikog Prvosvećenika, koji je „u svemu bio iskušán — slično nama — izuzev grijeha”, koji „susjeća sa našim slabostima” (Hebrejima 4, 15^{*}) i može nas očistiti od svakog traga bezakonja.

[41]

Oni koji nisu ponizili svoju dušu pred Bogom priznanjem svoje krivice, nisu ispunili ni prvi uvjet da budu primljeni. Ako se nismo istinski i neopozivo pokajali, ako u dubokoj poniznosti duše i skrušenosti srca nismo priznali svoje grijehe, grozeći se svoga bezakonja, mi nikada nismo stvarno tražili oprostjenje grijeha; a ako nikada nismo tražili, nismo nikada ni dobili mir s Bogom. Jedini razlog što nismo primili oprostjenje prošlih grijeha je naša nespremnost da ponizimo svoje srce i ispunimo uvjete Riječi istine. O tome su nam date izričite upute. Priznanje grijeha, bilo javnih ili tajnih, mora biti dato od srca i jasno izraženo. Ono ne smije biti iznuđeno od grešnika. Ono se ne smije dati olako i nepro-mišljeno, niti se smije na silu

*Prijevod E. Carnića.

tražiti od onih koji nisu duboko svjesni odvratne prirode grijeha. Priznanje, poteklo iz dubine duše, naći će svoj put do Boga punog beskrajne samilosti. Psalmist kaže: „Gospod je blizu onih koji su skrušena srca, i pomaže onima koji su smjerna duha.” (Psalam 34, 18)

Pravo priznanje je uvijek izričito i odnosi se na određene grijeha. Oni su ponekad takve prirode da se mogu priznati samo Bogu; ili su to zla djela koja se moraju priznati onima koji su zbog njih pretrpjeli štetu; ili mogu to biti javni grijesi koji se moraju javno priznati. Ali, sva priznanja moraju biti jasna i potpuna, moramo priznati upravo one grijeha za koje smo krivi.

U Samuelove dane Izraelci su odlutali od Boga. Trpjeli su posljedice grijeha zato što su izgubili svoju vjeru u Boga, izgubili svoju sposobnost da vide njegovu silu i mudrost u upravljanju narodom, izgubili povjerenje u njegovu sposobnost da brani i obrani svoje djelo. Odbacili su velikog Vladara svemira i zaželjeli da imaju isti oblik vladavine kao i okolni narodi. Prije nego što su stekli mir, dali su ovo određeno priznanje: „Dodasmo k svim grijesima svojim zlo ištući sebi cara!” (1. Samuelova 12,19) Morali su priznati upravo onaj grijeh za koji su bili krivi. Njihova im je nezahvalnost tištala dušu i odvajala ih od Boga. [42]

Bog ne može primiti priznanje bez iskrenog pokajanja i popravljavanja. Moraju se vidjeti odlučne promjene u životu; sve što vrijeđa Boga mora biti odbačeno. To će biti posljedica istinske žalosti zbog grijeha. Djelo koje mi sami moramo obaviti jasno nam je otkriveno: „Umijte se, očistite se, uklonite zloću djela svojih ispred očiju mojih, prestanite zlo činiti. Učite se dobro činiti, tražite pravdu, ispravljajte potlačenoga, dajte pravicu siroti, branite udovicu.” (Izaija 1, 16. 17) „I vrati bezbožnik zalog, i vrati što je oteo, i stane hoditi po uredbama životnim ne čineći bezakonja, doista će biti živ, neće umrijeti.” (Ezehijel 33, 15) Govoreći o plodu pokajanja Pavao kaže: „Pazite samo koliku je gorljivost proizvela u vama ta ista žalost koja je po promisli i volji Božjoj! Štoviše! Koliko opravdavanje! Koliko ogorčenje! Koliki strah! Koliku čežnju! Koliki žar! Koliku kaznu! Svime ste pokazali da ste nedužni!” (2. Korinćanima 7, 11*) [43]

*Prijevod L. Rupčića.

Kad grijeh umrtvi moralnu osjetljivost, onaj koji čini zlo ne uviđa nedostatke svog karaktera niti shvaća strahotu zla koje je učinio; i ako se ne pokori osvjedočavajućoj sili Svetoga Duha, ostat će djelomično slijep prema svom grijehu. Njegova priznanja nisu iskrena niti ozbiljna. Svakom priznanju svoje krivice on dodaje opravdanje kao ispriku za svoje ponašanje, govoreći da nikada ne bi učinio ono za što je okrivljen da ga određene okolnosti nisu na to nagnale.

Nakon Što su jeli od zabranjenoga ploda, Adama i Evu je ispunio osjećaj srama i užasa. Isprva su razmišljali samo o tome kako da opravdaju svoj grijeh i izbjegnu smrtnu kaznu koje su se užasavali.

Kad ih je Gospod ispitivao o njihovom grijehu, Adam je odgovorio, prebacujući krivicu djelomično na Boga a djelomično na svoju družicu: „Žena koju si udružio sa mnom, ona mi dade s drveta, te jedoh!” Žena je prenijela krivicu na zmiju, govoreći: „Zmija me prevari, te jedoh!” (1. Mojsijeva 3, 12. 13) Zašto si načinio zmiju? Zašto si dopustio da uđe u Eden? Ova su pitanja bila uključena u njezino ispričavanje zbog učinjenog grijeha, čineći Boga odgovornim za njihov pad. Duh samoopravdavanja potječe od oca laži i javljao se u svim sinovima i kćerima Adamovim. Ovakva priznanja nisu nadahnuta božanskim Duhom i Bog ih ne može prihvatiti. Pravo pokajanje navodi čovjeka da sam ponese svoju krivicu i da je prizna bez varanja ili licemjerstva. Kao jadni carinik, koji se nije usuđivao ni očiju podignuti prema nebu, on će uzviknuti: „Bože, budi milostiv meni grešnome!” Oni koji stvarno priznaju svoju krivicu bit će opravdani, jer će se Isus svojom krvlju založiti za dušu koja se kaje.

[44]

Primjeri pravog pokajanja i poniznosti, zapisani u Božjoj Riječi, otkrivaju nam spremnost na priznanje bez ispričavanja za grijeh ili pokušaja samoopravdavanja. Pavao nije pokušavao da sebe zaštiti; on slika svoj grijeh najtamnijim bojama, ne trudeći se da umanji svoju krivicu. On kaže: „Mnoge od svetih ja zatvarah u tamnice, primivši vlast od glavara svećeničkih; i kad ih ubijahu, pristajah na sud. I po svim zbornicama mučeći ih često, nagonjah da hule na Isusa; i odviše mrzeći na njih gonjah ih čak i do tuđih gradova.” (Djela 26, 10. 11) Nije oklijevao da izjavi da „Krist Isus dođe na svijet da spasi grešnike, od kojih sam prvi ja”. (1. Timoteju 1, 15)

Ponizno i slomljeno srce, ukroćeno istinskim pokajanjem, uvidjet će, iako nepotpuno, kolika je Božja ljubav i cijena Golgote; i kao

što sin priznaje ljubljenom ocu, tako će i pravi pokajnik iznijeti sve svoje grijehe pred Boga. Stoji napisano: „Ako priznajemo grijehe svoje, vjeran je i pravedan da nam oprostí grijehe naše, i očisti nas od svake nepravde!” (1. Ivanova 1,9)

* * * * *

[45]

MOJ BOG JE VJERAN PRIJATELJ

Moj Bog je vjeran Prijatelj,
 sa njim se uvijek družim;
 On divan moj je Spasitelj,
 i ja mu rado služim!
 Iz njega ljubav izvire
 i teče kao rijeka,
 sa njim ću zato biti ja
 i sada i dovijeka!

Moj Bog je moćan Prijatelj,
 On jači je od svega,
 ni smrti se ne bojim čak
 kad držim se uz njega!
 Od njega snagu primam ja
 kad dođe kušnja neka;
 svim srcem zato slijedim ga
 i sada i dovijeka!

Moj Bog je nježan Prijatelj
 i Vođ života moga,
 On sam od grijeha čuva me
 i zamki puta zloga.
 U Nebo će me odvesti,
 gdje me blaženstvo čeka:
 svom dušom zato ljubim ga
 i sada i dovijeka!

J. G. Small

[46]

POGLAVLJE 5—POSVEĆENJE

Bog je obećao: „I tražit ćete me, i naći ćete me, kad me potražite svim srcem svojim.” (Jeremija 29, 13)

Cijelo se srce mora predati Bogu, inače se nikada ne bismo mogli promijeniti i ponovno postati slični njemu. Po svojoj prirodi mi smo daleko od Boga. Sveti Duh opisuje naše stanje ovim riječima: „Mrtvi zbog svojih prekršaja grijeha”, „sva je glava bolesna i sve srce iznemoglo”, „nema ništa zdrava”. Mi smo se zapleli u Sotoninu mrežu, koji nas je „ulovio žive za svoju volju”. (Efežanima 2, 1* ; Izaija 1, 5. 6; 2. Timoteju 2, 26) Bog želi da nas iscijeli, da nas oslobodi. Ali, budući da to zahtijeva potpunu promjenu, obnavljanje cijele naše prirode, mi se moramo potpuno predati njemu.

Borba protiv samoga sebe je najveća borba koja se ikada vodila. Odricanje od samoga sebe, pokoravanje svega Božjoj volji, ne ide bez borbe; ali se duša mora pokoriti Bogu prije nego što se može preporoditi i postati sveta.

[47] Božja vladavina nije utemeljena, kao što bi to Sotona htio prikazati, na slijepom pokoravanju, na nerazumnom ograničavanju. Ona se poziva na razum i savjest. „Hajde, dakle, da se pravdamo!” (Izaija 1,18*) — to je Stvoriteljev poziv bićima koja je stvorio. Bog ne utječe silom na volju svojih stvorenja. On ne može prihvatiti izraze poštovanja koji nisu dati dragovoljno i svjesno. Iznuđena pokornost bi spriječila svaki pravi razvitak uma ili karaktera; načinila bi od čovjeka obični automat. To nije Stvoriteljeva namjera. On želi da čovjek, vrhunsko djelo njegove stvaralačke sile, dostigne najviši stupanj razvitka. On postavlja pred nas visinu blagoslova do koje želi da nas uzdigne svojom milošću. On nas poziva da mu se predamo da bi mogao izvršiti svoju volju u nama. Nama je prepušteno da odlučimo hoćemo li da budemo oslobođeni iz ropstva grijehu, da uživamo uzvišenu slobodu sinova Božjih.

*Prijevod Lj. Rupčića.

*Prijevod A. Savića.

Dajući sebe Bogu, mi moramo bezuvjetno odbaciti sve ono što bi nas moglo odvojiti od njega. Zato Spasitelj i kaže: „Tako, dakle, svaki od vas koji se ne odreće svega što ima ne može biti moj učenik.” (Luka 14, 33) Moramo se odreći svega što bi naše srce moglo odvratiti od Boga. Mamon je idol mnogih. Ljubav prema novcu, želja za bogatstvom, zlatni je lanac koji ih veže uz Sotonu. Drugi obožavaju ugled i svjetovnu čast. Život ispunjen sebičnom dokolicom i neopterećen odgovornostima idol je trećih. Ali, ovi se ropski okovi moraju raskinuti. Ne možemo polovično pripadati Gos- podu, a polovično svijetu. Mi nismo Božja djeca ako to nismo potpuno.

[48]

Ima onih koji tvrde da služe Bogu iako žele da sami, u svojoj sili, drže Božji zakon, izgrade pravedan karakter i osiguraju spase- nje. Njihova srca nisu pokrenuta dubokim razumijevanjem Kristove ljubavi, već obaveze kršćanskog života ispunjavaju kao uvjete koje im je Bog postavio da bi mogli zadobiti Nebo. Takva je religija bez ikakve vrijednosti. Kada Krist bude boravio u srcu, duša će biti tako ispunjena njegovom ljubavlju, tako radosna u zajednici s njime, da će prionuti uz njega; i gledajući njega, zaboravit će sebe. Ljubav prema Kristu bit će izvor djelovanja. Oni koji osjećaju silu Božje ljubavi ne pitaju kako bi se sa što manje truda mogli zadovoljiti Božji zahtjevi; oni ne traže najniža mjerila, već im je cilj da budu u savršenom skladu s voljom svoga Iskupitelja. S iskrenom čežnjom oni žrtvuju sve, i pokazuju zanimanje koje je u skladu s vrijednošću cilja za kojim teže. Priznavanje Krista bez takve duboke ljubavi je prazno pričanje, suhi formalizam, težak jaram.

Mislite li da je predati Kristu sve suviše velika žrtva? Upitajte sami sebe: „Što je Krist dao za mene?” Božji Sin je dao sve — život, ljubav i trpljenje — da bi nas otkupio. Možemo li mi, iako nedostojni tako velike ljubavi, njemu uskratiti svoje srce? Cijelog svog života, svakog trenutka, mi smo sudjelovali u blagoslovima njegove milosti, i upravo je to raz- log što ne možemo potpuno shvatiti dubinu neznanja i bijede iz koje nas je izbavio. Možemo li gledati njega, koji je proboden zbog naših grijeha, i opet željeti da postupamo usprkos svoj njegovoj ljubavi i žrtvi? Gledajući beskrajno poniženje Gospoda slave, hoćemo li prigovarati što možemo ući u život samo uz borbu i poniženje?

[49]

Mnoga ohola srca pitaju: „Zašto se moram pokajati i poniziti prije nego što mogu biti siguran da me je Bog prihvatio?” Skrećem vam pažnju na Krista. On je bio bezgrešan, i, ne samo to, bio je Knez neba; ali, čovjeka radi, ljudskoga roda radi, „postade grijehom”. „Među zločince bio ubrojen, da grijehe mnogih ponese na sebi i da se zauzme za zločince.” (Izaija 53, 12*)

A čega se mi odričemo kad sve damo? — Grijehom oskrnutog srca koje Isus treba da očisti, da opere svojom krvlju i spasi svojom nenadmašnom ljubavlju! I opet ljudi misle da je teško svega se odreći! Stid me je slušati kad se o tome govori, stid me je o tome pisati.

[50] Bog ne zahtijeva da se odrekemo ičega što bismo na svoje dobro mogli zadržati. U svemu što čini, On ima pred očima dobro svoje djece. Kad bi bar svi oni, koji nisu izabrali Krista, mogli shvatiti da im On nudi nešto ne izmjerno bolje od onoga što sami žele! Čovjek čini najveću štetu i nepravdu svojoj vlastitoj duši kad misli ili radi protivno Božjoj volji. Nema prave radosti na putu koji je zabranio Onaj koji zna što je najbolje i koji želi dobro svojim stvorenjima. Put prijestupa je put bijede i propadanja.

U zabludi smo ako mislimo da Bog rado gleda patnje svoje djece. Cijelom je Nebu na srcu čovjekova sreća. Naš nebeski Otac nijednom svom stvorenju ne uskraćuje radosti. Božanski propisi zahtijevaju od nas da ne popuštamo onim željama koje bi izazvale patnje i razočaranje, koje bi nam zatvorile vrata sreće i Neba. Otkupitelj svijeta prihvaća ljude onakve kakvi jesu, sa svim njihovim nedostacima, manama i slabostima; i On će ih ne samo očistiti od grijeha i otkupiti svojom krvlju, već će zadovoljiti čežnje srca svih onih koji prime njegov jaram, nose njegovo breme. Njegova je namjera da daruje mir i odmor svima koji dolaze k njemu da traže kruh života. On zahtijeva od nas da ispunjavamo samo one dužnosti koje će naše korake odvesti do vrhunaca blaženstva, do kojih neposlušni nikada neće doprijeti. Pravi, radosni život duše jest da se u nju useli Krist, nada slave.

Mnogi pitaju: „Kako mogu sebe predati Bogu?” Vi se želite predati njemu, ali vam nedostaje moralne snage, robujete sumnji i sputani ste navikama svog grešnog života. Vaša obećanja i vaše

*Prijevod A. Sovića.

odluke liče na kule od pijeska. Niste u stanju da upravljate svojim mislima, svojim pobudama, svojim osjećajima. Svijest da ste prekršili svoja obećanja i iznevjerili svoje zadane riječi slabi vaše povjerenje u vlastito poštenje i navodi vas na pomisao da vas Bog ne može primiti; ali, ne treba da očajavate. Vama je neophodno da shvatite što je prava snaga volje. To je vladajuća sila u čovjekovoj prirodi, sposobnost odlučivanja ili biranja. Sve ovisi o pravilnoj upotrebi volje. Bog je čovjeku dao vlast da bira; i na njemu je da se posluži njome. Vi ne možete promijeniti svoje srce, vi ne možete sami od sebe Bogu posvetiti osjećaje svoga srca; ali možete odlučiti, odabrati da mu služite! Možete mu predati svoju volju; tada će On djelovati u vama da hoćete i činite ono što je njemu ugodno. Tako će cijela vaša priroda biti stavljena pod upravu Kristovoga Duha; On će biti središte svih vaših osjećaja, vaše će misli biti u skladu s njime. [51]

Težnje za dobrotom i svetošću su dobre same po sebi; ali, ako se zaustavite samo na njima, neće vam biti ni od kakve koristi. Mnogi će biti izgubljeni iako žele i čeznu da budu kršćani. Oni nisu došli dotle da svoju volju pokore Bogu. Zato sada i ne odlučuju da budu kršćani.

Ako se budete pravilno služili svojom voljom, može nastati potpuna promjena u vašem životu. Ako svoju volju pokorite Kristu, udržit ćete se sa silom koja je iznad svih poglavarstava i vlasti. Imat ćete silu odozgor da ostanete postojani, i tako ćete stalnim pokoravanjem Bogu biti osposobljeni da živite novim životom, životom vjere. [52]

KAD POGLED SVOJ

Kad pogled svoj ja usmjerim
na križ, gdje raspjet moj je Bog,
o, kako me zaboli to
i drhtim sav od prizora tog!

Zbog mene bol je podnio,
od trnja vijenac i sav rug.
Moj Bog za mene umro je —

za prijestup moj je tad plaćen dug.

Za ljubav svu i žrtvu tu,
o Bože moj, što da Ti dam? —
Tvoj sluga vjeran bit ću ja,
Tvoj svjedok odan i ponizan!

Isaac Watts

[53]

POGLAVLJE 6—VJERA I PRIHVAĆANJE

Kad Sveti Duh probudi vašu savjest, vidjet ćete nešto od strahote grijeha, njegove sile, njegove krivice i jada, i počet ćete ga se gnušati. Shvatit ćete da vas je grijeh odvojio od Boga, da ste u vlasti sile zla. Što se više budete borili da se oslobodite, to ćete više uviđati svoju bespomoćnost. Vaše su pobude grešne, vaše je srce nečisto. Vidjet ćete da vam je život bio pun sebičnosti i grijeha. Čeznut ćete za oproštenjem, za očišćenjem, za oslobođenjem. Sklad s Bogom, sličnost njemu — što biste mogli učiniti da to postignete?

Vama je potreban mir — nebesko oproštenje i mir i ljubav u srcu. To se ne može kupiti novcem, postići razumom, do toga se ne može doći mudrošću; ne možete se nadati da ćete to ikada osigurati svojim vlastitim naporom. Ali, Bog vam to nudi kao dar, „bez novaca i bez plaće”. (Izaija 55, 1) Sve je to vaše ako samo pružite ruku i uzmete. Gospod kaže: „Ako li su grijesi vaši kao skerlet, kao snijeg postat će bijeli; i ako su kao purpur crveni, postat će kao vuna.” (Izaija 1, 18^{*}) „I dat ću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas.” (Ezehijel 36, 26)

Vi ste priznali svoje grijeha i u srcu odlučili da ih odbacite. Donijeli ste odluku da se predate Bogu. Pođite sada k njemu, molite ga da opere vaše grijeha i da vam da novo srce! Vjerujte tada da On to i čini zato što je tako obećao! To je učenje koje je Isus propovijedao dok je bio na Zemlji: mi moramo vjerovati da stvarno primamo dar koji nam je Bog obećao, i tada je on naš. Isus je liječio ljude od njihovih bolesti kad su imali vjere u njegovu moć; pomagao im je u onome što su mogli vidjeti, da bi ih pobudio da mu vjeruju i u onome što nisu mogli vidjeti — vodio ih je da povjeruju u njegovu moć da oprašta grijeha. To je On otvoreno izjavio prilikom liječenja oduzetoga: „Ali da znate da vlast ima Sin čovječji na Zemlji opraštati grijeha (tada reče uzetome): Ustani, uzmi svoj odar i idi doma.” (Matej 9, 6) Evanđelist Ivan kaže također, govoreći o Kristovim

[54]

^{*}Pejjevod L. Bakotića.

čudima: „A ova se napisashe da vjerujete da Isus jest Krist Sin Božji, i da vjerujući imate život u ime njegovo.” (Ivan 20, 31)

Iz jednostavnih biblijskih izvještaja o tome kako je Isus liječio bolesne, mi možemo naučiti nešto o tome kako treba vjerovati u njega za oprostjenje grijeha. Razmotrimo izvještaj o uzetome u Betezdi. Jadni je paćenik bio bespomoćan; nije se služio svojim udovima oko trideset osam godina. Ipak mu je Isus naredio: „Ustani, uzmi odar svoj i hodi!” (Ivan 5,8) Bolesnik je mogao reći: „Gospode, ako me iscijeliš, poslušat ću Tvoje riječi!” Ali ne, on je vjerovao [55] Kristovim riječima, vjerovao je da je već izliječen, i odmah je pokušao da hoda; želio je da hoda i, hodao je! Učinio je po Kristovoj riječi, i Bog mu je dao snagu. Bio je izliječen!

I vi ste kao grešnici u sličnom položaju. Vi ne možete okajati svoje grijeha iz prošlosti, ne možete promijeniti svoje srce, ne možete sebe učiniti svetima. Ali, Bog obećava da će sve to učiniti za vas preko Krista. Vi morate vjerovati u to obećanje! Morate priznati svoje grijeha i sebe predati Bogu. Morate željeti da mu služite. I čim to učinite, Bog će ispuniti riječ koju vam je dao. Ako vjerujete u obećanje — vjerujete da su vam grijesi oprosteni i da ste čisti — Bog čini tako; vi ste izliječeni, isto onako kako je Krist uzetome dao silu da hoda kad je čovjek povjeravao da je izliječen. To je tako čim u to vjerujete!

Ne čekajte da osjetite da ste izliječeni, već recite: „Vjerujem, to je tako, ne zato što ja to osjećam, već zato što je Bog to obećao!”

Isus kaže: „Sve što ištete u svojoj molitvi, vjerujte da ćete primiti; i bit će vam!” (Marko 11, 24) Uz ovo obećanje vezan je i uvjet — da se molimo u skladu s Božjom voljom. Međutim, upravo je Božja volja da nas očisti od grijeha, da nas učini svojom djecom, i da nas osposobi da živimo svetim životom. Tako se mi možemo moliti za te blagoslove, vjerovati da ih primamo i zahvaljivati Bogu što smo ih primili. Naša je prednost da idemo Isusu i da se čistimo, da stojimo [56] pred zakonom bez mane i mrštine. „Nikakva, dakle, sad nema osuđenja onima koji su u Kristu Isusu i ne hode po tijelu nego po duhu.” (Rimljanima 8, 1)

Niste zato svoji; kupljeni ste skupo. „Znajući da se propadljivim srebrom ili zlatom ne iskupiste. . . nego skupocjenom krvlju Krista, kao bezazlena i prečista Janjeta.” (1. Petrova 18. 19) Ovim jednostavnim djelom vjerovanja Bogu, Sveti Duh je začeo novi život

u vašem srcu. Vi ste se kao dijete rodili u Božjoj obitelji, i On vas ljubi kao što ljubi svoga Sina.

Sada, kad ste se predali Isusu, ne povlačite se, ne odlazite od njega, već govorite iz dana u dan: „Ja sam Kristov; ja sam se predao njemu!” Molite ga da vam da svoga Duha i da vas podržava svojom milošću. I kao što ste, dajući sebe Bogu i vjerujući u njega, postali njegovo dijete, tako morate i živjeti u njemu. Apostol kaže: „Kako dakle primiste Krista Isusa Gospoda, onako živite u njemu!” (Kološanima 2, 6)

Izgleda da neki misle da moraju biti stavljeni na probu, da moraju dokazati Gospodu da su se promijenili prije nego što mogu tražiti njegov blagoslov. Ali, Božji blagoslov oni mogu tražiti čak i sada. Njima je potrebna njegova milost, Kristov Duh, da im pomogne u njihovim slabostima, ili se neće moći oduprijeti zlu. Isusu je drago da dođemo k njemu upravo takvi kakvi smo, grešni, bespomoćni, zavisni. Možemo doći sa svim svojim slabostima, svojim ludostima, svojom grešnošću, i pokajnički pasti pred njegove noge! Njemu je na slavu da nas podigne u naručje svoje ljubavi, da zavije naše rane, da nas očisti od svake nečistoće.

[57]

I upravo se ovdje tisuće varaju: ne vjeruju da im Isus oprašta osobno, pojedinačno. Oni se ne oslanjaju na Božju riječ. Prednost je svih koji ispunjavaju uvjete da znaju da se oprostjenje bez ograničenja odnosi na svaki njihov grijeh. Odbacite sumnju da se Božja obećanja odnose i na vas! Ona su upućena svakom prijestupniku koji se kaje. Krist daje snagu i milost, i anđeli u službi prenose ih svakoj duši koja vjeruje. Nitko nije tako grešan da ne bi u Kristu, koji je umro za njega, mogao naći snagu, čistoću i pravednost. On čeka da mu skine odjeću ukaljanu i oskvrnutu grijehom i da ga odjene u bijelo odijelo pravednosti; On ga poziva da živi a ne da umre.

Bog ne postupa prema nama onako kao što smrtni ljudi postupaju jedan prema drugome. Njegove misli su misli milosrđa, ljubavi i najnježnijeg suosjećanja. On kaže: „Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje; i neka se vrati ka Gospodu, i smilovat će se na nj, i k Bogu našem, jer prašta mnogo.” „Kao maglu rastjerao sam tvoje opačine i grijehе tvoje poput oblaka.” (Izaija 55, 7; 44, 22^{*})

^{*}Prijevod A. Sovića.

[58] „Jer mi nije mila smrt onoga koji mre, govori Gospod Gospod; obratite se dakle i budite živi.” (Ezechijel 18, 32) Sotona je spreman da skrene vaš pogled s Božjih blaženih obećanja. On želi da oduzme duši svaku iskru nade i svaku zraku svjetlosti; ali, vi mu ne smijete dopustiti da to čini. Ne slušajte kušača, već kažite: „Isus je umro da bih ja mogao živjeti. On me ljubi i ne želi da propadnem. Imam nebeskog Oca koji suosjeća sa mnom; i iako sam zloupotrijebio njegovu ljubav, iako sam rasuo blagoslove kojima me je obasuo, ustat ću i otići svom Ocu i kazati: „Sagriješih Nebu i tebi, i već nisam dostojan nazvati se sin tvoj: primi me kao jednoga od svojih najamnika.”” Priča nam kaže kako će odlutali biti primljen: „A kad je još podaleko bio, ugleda ga otac njegov, i sažali mu se, i potrčavši zagrlji ga i cjeliva ga.” (Luka 15, 18-20)

Međutim, čak i ova priča, iako tako nježna i dirljiva, ne uspijeva izraziti beskrajno suosjećanje nebeskog Oca. Gospod objavljuje preko svog proroka: „Ljubim te ljubavlju vječnom, zato ti jednako činim milost.” (Jeremija 31, 3) Dok je grešnik još daleko od Očeve kuće i rasipa svoje imanje u stranoj zemlji, Očevo srce čezne za njim; i svaka probuđena čežnja duše da se vrati Bogu nije ništa drugo nego nježni poziv Božjeg Duha, koji preklinje, usrdno moli, nagovara odlutaloga da se vrati Očevom srcu punom ljubavi.

[59] Znajući za ovako dragocjena biblijska obećanja, možete li još sumnjati? Zar možete vjerovati da bi Gospod nemilosrdno odbio jadnog grešnika koji čezne da mu se vrati, čezne da odbaci svoje grijeha i da pokajnički padne pred njegove noge? Odbacite takve misli. Ništa ne može naškoditi vašoj duši više od gajenja takvih shvaćanja o vašem nebeskom Ocu. On mrzi grijeh, ali ljubi grešnika, i dao je sebe u osobi Krista da svi koji žele mogu biti spašeni i uživati vječno blaženstvo u kraljevstvu slave. Koje bi se snažnije ili nježnije riječi mogle pronaći od onih koje je On izabrao da izrazi svoju ljubav prema nama? On izjavljuje: „Može li žena zaboraviti svoje dojenče, ne imati sućuti za čedo utrobe svoje? Pa kad bi koja i zaboravila, tebe ja zaboraviti neću.” (Izaija 49, 15*)

Podignite pogled, vi koji sumnjate i drščete; jer Isus živi da bi posredovao za nas. Zahvalite Bogu što je darovao svog dragog Sina

*Prijevod A. Sovića.

i molite se da njegova smrt za vas ne bude uzaludna. Duh vas poziva danas. Dođite s cijelim svojim srcem Isusu i tražite njegov blagoslov.

Dok čitate obećanja, imajte na umu da su ona izražaj neizrecive ljubavi i milosrđa. Veliko srce beskrajne Ljubavi osjeća prema grešniku bezgranično sažaljenje. „Imamo izbavljenje krvlju njegovom, i oprostjenje grijeha.” (Efežanima 1, 7) Da, vjerujte samo da je Bog vaš pomoćnik. On želi da u čovjeku obnovi svoj moralni lik. Kad mu se budete približili s priznanjem i pokajanjem, On će se približiti vama s milošću i oprostjenjem.

* * * * *

[60]

DIVAN PRIJATELJ JE ISUS

Divan prijatelj je Isus,
sav tvoj teret prima On;
sve mu jade možeš reći
kad mu dođeš s molitvom.
On je spreman da te čuje
i svoj odmor da ti da;
mir u njemu možeš naći
i nebeska dobra sva!

Kad pred tobom kušać stoji,
sumnja kada muči te,
Prijatelju svome dođi
i podijeli sa njim sve!
On je uvijek tako vjeran
njegov zaklon tako drag;
On te prima uvijek rado,
jer je Otac nježan, blag!

Zašto da svoj teret nosiš
kao da si sasvim sam,
kad te tako nježno zove:
„Dođi, da ti odmor dam!”
Prijatelja boljeg nemaš
nego što je dobri Bog;

njemu srce svoje predaj,
primi ga za Spasa svog!

J. Swain

[61]

POGLAVLJE 7—PRAVI KRISTOVI SLJEDBENICI

„Ako je tko u Kristu, on je novo stvorenje; — staro prođe, gle, sve novo postade.” (2. Korinćanima 5, 17*)

Netko možda neće moći da kaže točno vrijeme ili mjesto svoga obraćenja, ili da navede sve okolnosti koje su do njega dovele; ali to još ne dokazuje da nije obraćen. Krist je rekao Nikodemu: „Vjetar puše gdje god hoće. Čuješ mu šum, ali ne znaš ni odakle dolazi ni kamo ide. Tako je sa svakim koji je rođen od Duha.” (Ivan 3, 8**) Kao nevidljivi vjetar, čije se djelovanje jasno vidi i osjeća, i Božji Duh radi na ljudskom srcu. Ta obnoviteljska sila, koju nijedno ljudsko oko ne može vidjeti, začinje novi život u duši; stvara novo biće po Božjem obličju. Iako je djelo Duha nečujno i neprimjetno, posljedice su vidljive. Ako je srce obnovljeno radom Božjeg Duha, život će to posvjedočiti. Iako mi sami ništa ne možemo učiniti da promijenimo svoje srce, ili da sebe dovedemo u sklad s Bogom; iako se uopće ne smijemo osloniti na sebe ili na svoja dobra djela, naš će život pokazati da li Božja milost stanuje u nama. Vidjet će se promjena u karakteru, običajima, stremljenjima. Vidjet će se jasna i odlučujuća razlika između onoga što su bili i onoga što su sada. Karakter se ne otkriva slučajnim dobrim ili lošim djelima, već sklonostima koje se pokazuju uobičajenim riječima i postupcima. [62]

Istina je da se netko može na izgled besprijekorno ponašati i bez Kristove obnoviteljske sile. Želja za utjecajem u društvu i za poštovanjem drugih može nekoga navesti da živi urednim životom. Samopoštovanje nas može navesti da se na izgled čuvamo zla. I sebično srce može činiti velikodušna djela. Na koji način, onda, možemo ustanoviti na čijoj smo strani?

Kome pripada naše srce? Kome su posvećene naše misli? O kome volimo razgovarati? Kome poklanjamo svoje najtoplije osjećaje i svoje najbolje snage? Ako smo Kristovi, onda su i naše misli s

*Prijevod L. Bakotića.

**Prijevod Lj. Rupčića.

njime, najslađe nam je da o njemu razmišljamo. Sve što imamo i što jesmo njemu je posvećeno. Mi čeznemo da nosimo njegov lik, da dišemo njegovim duhom, da ispunjavamo njegovu volju, da njemu ugodimo u svemu.

Oni koji postaju nova stvorenja u Kristu Isusu donosit će i plodove Duha, „ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrotu, milost, vjeru, krotkost, uzdržanje” (Galaćanima 5, 22-23). Oni se više neće povoditi za nekadašnjim strastima, već će vjerom Sina Božjega ići njegovim stopama, odsjajivati njegov karakter, čistiti se kao i On što je čist. Ono što su nekada mrzili, sada vole; a ono što su nekada voljeli, sada mrze. Oholi i nametljivi postaju krotki i ponizna srca. Tašti i drski postaju ozbiljni i čedni. Pijanci postaju trezveni, a raskalašni čisti. Razmetljivi običaji i moda svijeta se potiskuju u stranu. Kršćani neće čeznuti za vanjskim ukrašavanjem, već za „tajnom skrovitošću srca, u nepropadljivoj čistoći pitomoga i tihoga duha” (1. Petrova 3, 3.4*).

Nema nikakvog dokaza da je pokajanje iskreno, ako ne dovede do potpune promjene. Ako grešnik obnovi svoj zavjet, vrati ono što je oteo, prizna svoje grijeh, i počne ljubiti Boga i svoje bližnje, može biti siguran da je prešao iz smrti u život.

Kada kao zabludjela, grešna bića dođemo Kristu i dobijemo oproštenje i milost, ljubav se rađa u našem srcu. Svaki nam je teret lak; jer je lak jaram koji Krist nudi. Dužnost postaje užitak, a žrtva zadovoljstvo. Put koji nam je ranije izgledao obavijen tamom, sada je obasjan zrakama Sunca pravde.

Ljupkost Kristova karaktera vidjet će se i kod njegovih sljedbenika. Njemu je pričinjavalo zadovoljstvo da ispunjava Božju volju. Ljubav prema Bogu, revnovanje za njegovu slavu, to je bila sila koja je upravljala životom našeg Spasitelja. Ljubav je uljepšavala i oplemenjivala sve njegove postupke. Ljubav je od Boga. U neposvećenom srcu ona se ne može začeti, ne može nastati. Ona se nalazi jedino u srcu u kome Isus vlada. „Mi imamo ljubav k njemu, jer On najprije pokaza ljubav k nama!” (1. Ivanova 4, 19) U srcu koje je obnovljeno božanskom milošću, ljubav je načelo ponašanja. Ona mijenja karakter, upravlja pobudama, vlada strastima, suzbija neprijateljstvo, oplemenjuje osjećaje. Ova ljubav, ako se gaji u srcu,

*Prijevod L. Bakotića.

uljepšava život i širi svuda oko sebe plemeniti utjecaj.

Postoje dvije zablude kojih se Božja djeca — osobito ona koja su se tek počela oslanjati na njegovu milost — posebno moraju čuvati. Prva, o kojoj je već bilo govora, jest gledanje na svoja djela, oslanjanje na ono što djela mogu učiniti da nas dovedu u sklad s Bogom. Onaj koji pokušava da postane svet svojim djelima, držanjem zakona, pokušava nemoguće. Sve što bi čovjek mogao učiniti bez Krista ukaljano je sebičnošću i grijehom. Samo nas Kristova milost putem vjere može učiniti svetima.

Druga, ništa manje opasna krajnost je zabluda da vjerovanje u Krista oslobađa čovjeka od držanja zakona; i da, budući da samo vjerom dobivamo Kristovu milost, naša djela nemaju nikakvog utjecaja na naše spasenje.

Međutim, obratimo ovdje pažnju na činjenicu da poslušnost nije samo neko formalno pokoravanje, već služenje iz ljubavi. Božji je zakon izražaj njegove prave prirode; on je utjelovljenje velikog načela ljubavi i, prema tome, temelj njegove vladavine i na nebu i na Zemlji. Ako su naša srca obnovljena po Božjem obličju, ako je božanska ljubav usađena u našu dušu, neće li se onda i Božji zakon ostvarivati u našem životu? Ako je načelo ljubavi usađeno u srce, ako je čovjek obnovljen po obličju Onoga koji ga je stvorio, onda je ispunjeno i novozavjetno obećanje: „Dat ću zakone svoje u srca njihova, i u mislima njihovim napisat ću ih!” (Hebrejima 10, 16) A ako je zakon upisan u srce, zar on neće oblikovati život? Poslušnost — služenje i odanost iz ljubavi — pravi je znak da smo njegoi učenici. Tako i Pismo kaže: „Jer je ovo ljubav Božja da zapovijedi njegove držimo.” „Koji govori: poznajem ga, a zapovijedi njegovih ne drži, laža je, i u njemu istine nema.” (1. Ivanova 5, 3; 2, 4) Umjesto da nas oslobodi poslušnosti, upravo nas vjera, i samo vjera, čini sudionicima Kristove milosti, što nas os-posobljava da budemo poslušni.

Mi ne zaslužujemo spasenje svojom poslušnošću; jer spasenje je Božji dar bez uzdarja, koji se prima vjerom. Međutim, poslušnost je plod vjere. „I znate da se On javi da grijehe naše uzme; i grijeha u njemu nema. Koji god u njemu stoji ne griješi; koji god griješi ne vidje ga niti ga pozna!” (1. Ivanova 3, 5.6) Evo pravog dokaza! Ako budemo u Kristu, ako ljubav Božja bude u nama, naši osjećaji, naše misli, naše namjere, naši postupci, bit će u skladu s Božjom voljom

[65]

koja je izražena u propisima njegovog svetog zakona. „Dječice! Nitko da vas ne vara: koji pravdu tvori pravednik je, kao što je On pravedan!” (1. Ivanova 3, 7) Pravednost je opisana mjerilom Božjeg svetog zakona, koji je objavljen u deset pravila datih na Sinaju.

[66] Ona takozvana vjera u Krista koja tvrdi da oslobađa čovjeka obaveze da bude poslušan Bogu, nije vjera, već drskost. „Jer ste blagodaću spašeni kroz vjeru.” Međutim, „vjera ako nema djela, mrtva je po sebi” (Efežanima 2, 8; Jakov 2, 17). Isus je rekao o sebi prije nego što je došao na Zemlju: „Hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj meni u srcu!” (Psalam 40, 8) A neposredno prije svog ponovnog odlaska na Nebo, objavio je: „Ja održah zapovijedi Oca svojega i ostajem u ljubavi njegovoj.” (Ivan 15, 10) Pismo kaže: „I po tome razumijemo da ga poznamo, ako zapovijedi njegove držimo. . . . Koji govori da u njemu stoji, i taj treba tako da hodi kao što je On hodio.” (1. Ivanova 2, 3.6) „Jer i Krist postrada za nas, i nama ostavi ugled da idemo njegovim tragom.” (1. Petrova 2, 21)

Uvjet za vječni život je sada upravo onakav kakav je uvijek bio — upravo onakav kakav je bio u Raju prije pada naših praroditelja — savršena poslušnost Božjem zakonu, savršena pravednost. Kada bi se vječni život mogao dobiti pod bilo kojim drugim uvjetom osim ovog, bila bi dovedena u opasnost sreća cijelog svemira. Stvorila bi se mogućnost da grijeh, s cijelom svojom svitom nesreće i bijede, postane besmrtan.

[67] Adamu je bilo moguće, prije pada, da poslušnošću Božjem zakonu oblikuje pravedan karakter. Ali, on nije uspio da to učini, i zbog njegovog grijeha i naša je priroda postala grešna, i mi nismo u stanju da sebe učinimo pravednima. Zato što smo grešni, nesveti, mi ne možemo biti savršeno poslušni svetom zakonu. Mi nemamo neke svoje pravednosti kojom bismo mogli zadovoljiti zahtjeve Božjeg zakona. Međutim, Krist nam je omogućio rješenje problema. On je živio na Zemlji suočen s istim nevoljama i iskušenjima s kojima se i mi suočavamo. Živio je bezgrešnim životom. Umro je za nas, i sada se nudi da uzme naše grijeha, a nama da svoju pravednost. Ako se budete njemu predali i prihvatili ga kao svoga Spasitelja, bit ćete tada, bez obzira na svu grešnost svog pređašnjeg života, njega radi proglašeni pravednima. Kristov će karakter stati na mjesto vašeg karaktera, i vi ćete biti prihvaćeni pred Bogom kao da nikada niste ni grijehili.

I više od toga, Krist mijenja srce. On vjerom nastava u vašem srcu. Vjerom i stalnim pokoravanjem svoje volje Kristu vi treba da održavate ovu vezu s njime; i dokle god to budete činili, On će djelovati u vama da želite i činite ono što mu je ugodno. I tako možete reći: „A što sad živim u tijelu, živim vjerom Sina Božjega, kojemu omiljeh, i predade sebe za mene.” (Galaćanima 2, 20) Tako je Isus i rekao svojim učenicima: „Jer vi nećete govoriti, nego Duh Oca vašega govorit će iz vas!” (Matej 10, 20) I tada, kada Krist radi u vama, vi ćete pokazati isti duh i činiti ista djela — djela pravednosti, poslušnosti.

Prema tome, mi nemamo u sebi ničega čime bismo se mogli hvaliti. Nemamo nikakvog razloga da sebe uzdižemo. Jedini temelj naše nade je Kristova pravednost koja nam je data, i ono što njegov Duh čini u nama i preko nas.

Kada govorimo o vjeri, moramo imati na umu da treba praviti razliku. Postoji, naime, jedna vrsta vjerovanja koja se potpuno razlikuje od vjere. Postojanje Boga i njegova sila, istina njegove Riječi, sve su to činjenice koje ni Sotona ni njegova vojska ne mogu ozbiljno poricati. Biblija kaže da i „đavoli vjeruju i dršću”, ali to nije vjera. Tamo gdje nije samo vjerovanje u Božju Riječ, već i pokoravanje volje njemu; gdje se srce podredilo njemu, osjećaji usmjerili prema njemu, tamo je vjera — vjera koja kroz ljubav radi, i očičava dušu. Tom vjerom se srce obnavlja u Božje obličje. A srce, koje se u svom nepreporođenom stanju nije pokoravalo Božjem zakonu, a nije ni moglo, sada uživa u njegovim svetim propisima, uzvikujući zajedno s psalmistom: „Kako ljubim zakon Tvoj! Sav dan mislim o njemu!” (Psalam 119, 97) I pravednost zakona se ispunila u nama „koji ne hodimo po tijelu, nego po Duhu” (Rimljanima 8, 1).

Ima i onih koji su upoznali Kristovu ljubav koja prašta, i koji zaista žele da budu Božja djeca, ali su svjesni nesavršenstva svoga karaktera, grešnosti svoga života, i zato su spremni da posumnjaju da je Sveti Duh stvarno obnovio njihovo srce. Takvima bih rekla: Ne povlačite se obuzeti očajanjem! Mi ćemo se često morati bacati pred Isusove noge i plakati zbog svojih nedostataka i pogrešaka, ali se ne smijemo obeshrabriti! Čak i ako nas je neprijatelj nadvladao, Bog nas ne odbacuje, ne zaboravlja i ne odbija! Ne! Krist se nalazi s desne strane Boga, koji se i sam zauzima za nas. Ljubljeni Ivan kaže: „Ovo vam pišem da ne griješite; i ako tko sagriješi, imamo zastupnika kod

[69] Oca, Isusa Krista pravednika!” (1. Ivanova 2, 1) Nemojte zaboraviti Kristove riječi: „Jer sam Otac ima ljubav k vama!” (Ivan 16, 27) On čezne da vas vrati k sebi, da vidi kako se njegova čistoća i svetost odražavaju u vama. I ako se samo želite pokoriti njemu, On, koji je započeo dobro djelo u vama, nastavit će ga sve do dana Isusa Krista. Molite se usrdnije, vjerujte potpunije! Kada budemo posumnjali u svoju snagu, oslonimo se na silu svoga Otkupitelja, i tada ćemo proslavljati Onoga koji je zdravlje naše duše.

Sto se više približavate Isusu, to ćete grešnji izgledati u svojim očima; pogled će vam biti jasniji pa ćete vidjeti oštru i određenu razliku između svog nesavršenstva i njegove savršene prirode. To će biti dokaz da su Sotonine opsjene izgubile svoju snagu; i da oživljujući utjecaj Božjega Duha djeluje u vama.

Nikakva duboko ukorijenjena ljubav prema Isusu ne može nastaviti u srcu koje još nije shvatilo svoju grešnost. Duša koja je preobražena Kristovom milošću divit će se njegovom božanskom karakteru; ali, ako još ne vidimo svoju moralnu izopačenost, to je nepogrešiv dokaz da nismo sagledali Kristovu ljepotu i njegovo savršenstvo.

Što manje budemo cijenili sebe, to ćemo više cijeniti beskrajnu čistoću i krasotu našeg Spasitelja. Pogled na našu grešnost goni nas Onome koji nam može oprostiti; i kada duša, shativši svoju bespomoćnost, posegne za Kristom, On će se otkriti u sili. Što nas više svijest o vlastitoj nemoći bude gonila k njemu i Božjoj Riječi, to ćemo imati uzvišenija gledišta o njegovom karakteru, i potpunije odražavati njegov lik.

* * * * *

[70]

O KRISTE

O Kriste, nek me Tvoja svjetlost void
do cilja mog,
jer noć je tamna, lako mogu zaci
sa puta Tvog.
Nek Tvoja Riječ mi bude žižak tu

da Tvoju volju, Bože, tvorim svu!

I ja sam volio te staze mraka
i grešan put!

Još tada nisam znao da Ti vidiš
i skriven kut.

Ali Ti znaš i moje tajne sve,
za svaki grijeh ja sada kajem se!

U Tvoju milost, Kriste, ja se uzdam:

čuvaj me sad,
dok ova noć i sile grijeha traju,
i prijeti jad!

Kad dođeš Ti i vječne zore sjaj,
s Tobom ću poći tad u vječni raj!

J. H. Newman

POGLAVLJE 8—RASTENJE U KRISTU

Promjena srca kojom postajemo Božja djeca u Bibliji se naziva rođenjem. Na drugom mjestu je uspoređena s klijanjem dobrog sjemena koje je posijao domaćin. Po istoj slici, oni koji su se upravo obratili Kristu treba da „kao novorođena djeca” „uzrastu” do visine rasta ljudi i žena u Isusu Kristu (1. Petrova 2, 2; Efežanima 4, 15). Ili, slično dobrom sjemenu koje je posijano u polju, treba da uzrastu i donesu rod. Izaija kaže da oni treba „da se prozovu hrastovi pravde, sad Gospodnji za slavu njegovu” (Izaija 61, 3). I tako su iz života prirode uzete slike koje nam pomažu da bolje razumijemo tajanstvene istine duhovnog života.

Sva mudrost i umješnost čovjeka ne mogu udahnuti život ni najmanjem predmetu u prirodi. Samo životom koji je sam Bog udahnuo mogu živjeti i biljke i životinje. Isto tako se samo životom od Boga začine duhovni život u srcu čovjeka. Ako čovjek nije rođen „odozgor”^{*} (Ivan 3, 3), ne može dobiti udio u životu koji nam je Krist svojim dolaskom želio dati.

[72] Kao što je sa životom, tako je i s rasteњem. Bog je onaj koji čini da se pupoljak rascvjetava i da cvijet daje plod. Njegovom se silom sjeme razvija i „najprije donese travu, potom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu” (Marko 4, 28). Prorok Ozej kaže o Izraelu da će „procvjetati kao ljiljan”. „Rađat će kao žito i cvjetat će kao vinova loza.” (Ozej 14, 5.7) Isus nam zapovijeda: „Pogledajte ljiljane kako rastu!” (Luka 12, 27) Biljke i cvijeće ne rastu svojim staranjem, svojom brigom, svojim naporom, već primanjem onoga što je Bog pripremio da im služi za život. Dijete ne može, nikakvom svojom brigom ili snagom, dodati nešto svome rastu. Tako ni vi ne možete, brigom ili svojim naporom, osigurati svoje duhovno rasteње. Biljka, dijete, rastu primajući iz svoje okoline ono što im služi za život — zrak, sunčevu svjetlost i hranu. Ono što su ti darovi prirode životinji i biljci, to je Krist onima koji se uzdaju u njega. On je njihovo „vidjelo vječno”, „sunce i štit” (Izaija 60, 19; Psalam 84, 11). On će biti kao

^{*}Engleski prijevod navedenog biblijskog teksta.

„rosa Izraelu”. „Sići će kao dažd na pokošenu livadu.” (Ozej 14,5; Psalam 72,6) On je živa voda, „kruh Božji... koji silazi s Neba i daje život svijetu” (Ivan 6,33).

Nenadmašnim darom svoga Sina Bog ie cijeli svijet okružio atmosferom milosti koja je isto tako stvarna kao i zrak koji kruži oko Zemljine kugle. Svi koji odluče da udišu tu životodavnu atmosferu živjet će i uzrasti do visine rasta ljudi i žena u Isusu Kristu.

Kao što se cvijet okreće prema Suncu, da bi mu blistave zrake mogle pomoći u usavrša-vanju ljepote i simetrije, tako se i mi moramo okrenuti Suncu pravednosti da bi nas nebeska svjetlost mogla obasjati, da bi se naš karakter mogao razvijati po Kristovom uzoru. [73]

Isus je govorio to isto kada je kazao: „Budite u meni i ja ću u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne bude na čokotu, tako i vi ako u meni ne budete. . . . jer bez mene ne možete činiti ništa!” (Ivan 15, 4.5) Da biste mogli živjeti svetim životom, vi ovisite o Kristu kao što loza ovisi o čokotu-roditeљу da bi rasla i donosila rod. Odvojeni od njega, vi nemate života. Nemate snage da se oduprete iskušenju ili da rastete u milosti i svetosti. Nastavajući u njemu, možete napredovati. Crpeći život od njega, nećete se sušiti niti ostati bez roda. Bit ćete slični drvetu koje je „zasađeno kraj potoka”.

Mnogi smatraju da neki dio posla moraju obaviti sami. Oni su se pouzdali u Krista da dobiju oprostjenje grijeha, ali se sada trude da svojim naporima žive pravedno. Međutim, svaki je takav napor uzaludan. Isus kaže: „Jer bez mene ne možete činiti ništa!” Naše rastenje u milosti, naša radost, naša korisnost — sve to ovisi o našem jedinstvu s Kristom. Samo zajednica s njime, iz dana u dan, iz časa u čas — samo nastavanje u njemu — čini da rastemo u milosti. On nije samo „začetnik”, već i „završitelj”^{*} naše vjere! To je Krist — prvi i posljednji i uvijek. On mora biti s nama, ne samo na početku i na kraju našeg puta, već i na svakom koraku kroz život. David kaže: „Svagda vidim pred sobom Gospoda: On mi je s desne strane da ne posrnem!” (Psalam 16, 8) [74]

Da li pitate: „Kako treba da nastavam u Kristu?” — Na isti način na koji ste ga primili u početku. „Kako, dakle, primiste Krista Isusa, Gospoda, onako živite u njemu!” „A pravednik živjet će od vjere!”

^{*}Hebrejima 12, 2, prijevod Lj. Rupčića.

(Kološanima 2, 6; Hebrejima 10, 38) Vi ste sebe predali Bogu, da budete potpuno njegovu, da mu služite i da ga slušate, i prihvatili ste Krista kao svog Spasitelja. Vi niste mogli sami okajati svoje grijehe ili promijeniti svoje srce; ali, vi ste sebe predali Bogu, vjerujući da je On, Krista radi, sve to učinio za vas. Vjerom ste postali Kristovi, i vjerom treba da rastete u njemu — dajući i uzimajući. Vi treba da date sve — svoje srce, svoju volju, svoju službu — da sebe predate njemu i budete poslušni svim njegovim zahtjevima; vi morate i uzeti sve — Krista, puninu svih blagoslova, da nastava u vašem srcu, da bude vaša snaga, vaša pravednost, vaš vječni Pomoćnik — da vam daruje snagu da budete poslušni.

Posvetite sebe Bogu ujutro; neka to bude vaš prvi posao. Neka vaša molitva bude: „Uzmi me, o Gospode, da potpuno budem Tvoj! Sve svoje planove stavljam pred Tvoje noge. Upotrijebi me danas u svojoj službi. Budi sa mnom, i neka se cijelo moje djelo obavlja u Tebi!” Tako treba da bude svakoga dana. Svakog jutra posvećujte sebe Bogu za taj dan. Iznesite mu sve svoje planove, da njegova providnost pokaže da li ih treba ostvariti ili odbaciti. I tako ćete, iz [75] dana u dan, svoj život predavati u Božje ruke; tako će se vas život oblikovati da bude sve sličniji Kristovom životu.

Život u Kristu je život pun spokojsva. Možda u njemu neće biti zanosa osjećaja, ali će biti stalnog, spokojnog povjerenja. Vi se ne uzdate u sebe, već u Krista! Vaša je slabost sjedinjena s njegovom snagom, vaše neznanje s njegovom mudrošću, vaša krhkost s njegovom izdržljivošću. I tako ne treba da gledate na sebe, ne treba da se bavite sobom, već gledajte na Krista! Neka se vaše misli bave njegovom ljubavlju, ljepotom i savršenstvom njegova karaktera. Krist u svom samoodricanju, Krist u svom poniženju, Krist u svojoj čistoći i svetosti, Krist u svojoj neusporedivoj ljubavi — to je tema o kojoj treba da razmišlja vaša duša. Voleći njega, oponašajući njega, potpuno se oslanjajući na njega, vi ćete se preobraziti i postati slični njemu.

Isus kaže: „Budite u meni!” Te riječi sadrže misao o odmoru, postojanosti, povjerenju. I ponovno On poziva: „Hodite k meni. . . i ja ću vas odmoriti!” (Matej 11, 28.29) Riječi psalmiste izražavaju istu misao: „Osloni se na Gospoda, i čekaj ga!” Izaija nas uvjerava: „U miru i uzdanju bit će sila vaša!” (Psalam 37, 7; Izaija 30, 15) Ovaj odmor se ne nalazi u neaktivnosti; jer je u Spasiteljevom pozivu

obećanje o odmoru povezano s pozivom na rad: „Uzmite jaram moj na sebe. . . i naći ćete pokoj dušama svojim!” (Matej 11, 29) Srce koje najpotpunije počiva u Kristu bit će najozbiljnije i najmarljivije u radu za njega. [76]

Kada smo zaokupljeni sobom, naš um se okreće od Krista, Izvora snage i života. Zato se Sotona stalno trudi da pažnju odvrti od Spasitelja i tako spriječi zajednicu i vezu duše s Kristom. Zadovoljstva svijeta, brige i nesigurnosti i žalosti života, mane drugih, ili vaše vlastite mane i nedostaci — na jedno od toga ili na sve zajedno on želi da skrene vaše misli. Nemojte da vas zavedu njegova lukavstva! Mnoge koji su stvarno savjesni i koji žele da žive za Boga, on veoma često navodi da se bave svojim manama i slabostima i tako, odvajajući ih od Krista, nada se da će postići pobjedu. Mi ne smijemo sebe staviti u središte i onda se prepustiti zabrinutosti i strahu hoćemo li biti spašeni. Sve to udaljava dušu od Izvora naše snage. Prepustite Bogu staranje o svojoj duši i imajte povjerenja u njega. Razgovarajte i mislite o Isusu. Neka se vaše „ja” izgubi u njemu. Odbacite svaku sumnju; odagnajte svoj strah. Kažite s apostolom Pavlom: „A ja više ne živim, nego živi u meni Krist. A što sad živim u tijelu, živim vjerom Sina Božjega, kojemu omiljeh, i predade sebe za mene!” (Galaćanima 2, 20) Oslonite se na Boga! On može sačuvati ono što ste mu povjerali. Ako sebe prepustite njegovim rukama, On će učiniti da nadmoćno pobjeđujete u Onome koji vas je ljubio.*

Kada je Krist uzeo čovjekovu prirodu, povezo se s ljudskim rodnom vezom ljubavi koju nikakva sila, osim čovjeka samog, nikada neće moći raskinuti. Sotona će nam stalno podmetati svoje mamce da bi nas naveo da prekinemo tu vezu — da se namjerno odvojimo od Krista. Upravo nam je tu neophodno da stražimo, da se trudimo, da se molimo da nas ništa ne navede da izaberemo drugog gospodara; jer to uvijek ovisi o našoj slobodnoj volji. Ali, neka naše oči uvijek gledaju Krista i On će nas sačuvati. Gledajući Isusa, mi smo sigurni. Ništa nas ne može istrgnuti iz njegove ruke. Gledajući stalno njega, „mi se preobražavamo u to isto obličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjega Duha” (2. Korinćanima 3, 18). [77]

Upravo su na taj način prvi učenici postali slični svom dragom Spasitelju. Kada su ti učenici čuli Isusove riječi, osjetili su svoju

* Rimljanima 8, 37, prijevod E. Carnića.

potrebu za njime. Oni su ga tražili, našli i slijedili. Bili su s njime u kući, za stolom, u klijeti, na polju. Bili su s njime kao učenici s učiteljem, svakoga dana primajući s njegovih usana pouke o svetoj istini. Gledali su u njega, kao sluge u svog gospodara, da saznaju svoju dužnost. Ti su učenici bili ljudi „podložni slabostima kao i mi” (Jakov 5, 17^{*}). I oni su morali voditi istu borbu s grijehom. Bila im je neophodna ista milost da bi živjeli svetim životom.

[78] Čak ni Ivan, omiljeni učenik, koji je najpotpunije odražavao Spasiteljev lik, nije po prirodi imao tu ljepotu karaktera. On nije samo bio nametljiv i željan časti, već i žestok i kivan na one koji su ga vrijeđali. Ali, kada se upoznao s karakterom božanskog Sina, postao je svjestan svojih nedostataka i ta ga je spoznaja učinila poniznim. Snaga i strpljenje, sila i nježnost, veličanstvo i krotkost, koje je svakoga dana gledao u životu Božjeg Sina; ispunili su njegovu dušu divljenjem i ljubavlju. Iz dana u dan Krist je sve više privlačio njegovo srce, sve dok konačno nije sebe izgubio iz vida, ispunjen ljubavlju prema svom Učitelju. Njegov gnjevljiv, častoljubiv temperament došao je pod utjecaj Kristove sile koja preobražava. Preporučajući utjecaj Svetoga Duha obnovio je njegovo srce. Sila Kristove ljubavi preobrazila je njegov karakter. To je sigurna posljedica sjedinjenja s Isusom. Kada Krist nastava u srcu, cijela se priroda mijenja. Kristov Duh, njegova ljubav, omekšava srce, obuzdava dušu, i uzdiže misli i želje prema Bogu i Nebu.

[79] Kada se Krist uznio na Nebo, njegovi sljedbenici su osjećali kao da je On i dalje s njima; da je osobno prisutan, pun ljubavi i vidjela. Isus, Spasitelj, koji je hodao i razgovarao s njima, koji se molio s njima, koji je izgovarao riječi nade i utjehe njihovim srcima, bio je, dok se vijest mira još čula s njegovih usana, odnesen od njih na Nebo, i zvuk njegova glasa je odjeknuo iz oblaka anđela koji su ga okružili — „I evo ja sam s vama u sve dane, do svršetka vijeka!” (Matej 28, 20) On se uznio na Nebo u obliku čovjeka. Oni su znali da se On nalazi ispred prijestolja Božjega i da je ostao njihov Prijatelj i Spasitelj; da je njegova ljubav ostala nepromijenjena; da se On i dalje izjednačuje s napaćenim čovječanstvom. On iznosi pred Boga zasluge svoje dragocjene krvi, pokazuje svoje ranjene ruke i noge, da bi podsjetio na cijenu koju je platio za one koje je izbavio. Znali

^{*}Prijevod L. Bakotića.

su da se uznio na Nebo da im pripravi mjesto i da će opet doći da ih uzme sebi.

Kada su se okupili nakon uznesenja, žarko su željeli da svoje molbe iznesu Ocu u Isusovo ime. Ispunjeni svetim strahopoštovanjem, prignuli su se u molitvi, ponavljajući obećanje: „Što god uzištete u Oca u ime moje, dat će vam. Do sada ne iskaste ništa u ime moje; ištite i primit ćete, da radost vaša bude ispunjena!” (Ivan 16, 23.24) Pružali su ruku vjere sve više i više, s moćnim obrazloženjem: „Krist Isus, koji umrije, pa još i uskrse, koji je s desne strane Bogu, i moli za nas!” (Rimljanima 8, 34) Dan Pedesetnice im je donio prisutnost Utješitelja, o kome je Krist rekao da će „u vama biti”. Osim toga je dodao: „Bolje je za vas da ja idem: jer ako ja ne idem, Utješitelj neće doći k vama; ako li idem, poslat ću ga k vama!” (Ivan 14, 17; 16, 7) Od tada je trebalo da Krist Duhom stalno nastava u srcu svoje djece. Njihova veza s njime bila je sada uža nego kada je On osobno bio s njima. Vidjelo, ljubav i sila Krista koji je stanovao u njima sijala je iz njih, tako da su se ljudi, gledajući ih, divili, „i znadijahu. . . da bijahu s Isusom” (Djela 4, 13).

Sve što je Krist bio svojim učenicima, On želi da bude i svojoj djeci danas; On je, naime, u svojoj posljednjoj molitvi, okružen malom četom svojih učenika, rekao: „Ne molim pak samo za njili, nego i za one koji me uzvjeruju njihove riječi radi.” (Ivan 17, 20)

[80]

Isus se molio za nas i tražio da i mi budemo sjedinjeni s njime kao što je On sjedinjen sa svojim Ocem. Kakva je to veza! Spasitelj je rekao o sebi: „Sin ne može ništa činiti sam od sebe”; „Otac koji stoji u meni, On tvori djela!” (Ivan 5, 19; 14, 10) Prema tome, ako Krist nastava u našem srcu, On će činiti u nama „da hoćemo i učinimo kao što mu je ugodno” (Filipljanima 2, 13). Mi ćemo raditi kao što je On radio; mi ćemo pokazivati isti duh. I tako, ljubeći njega i nastavajući u njemu, mi ćemo „u svemu uzrasti u Onome koji je glava, Krist” (Efežanima 4, 15).

* * * * *

PRED TEBE, MOJ BOŽE

Pred Tebe, moj Bože, ja dolazim sad,
jer izvor si Ti mira mog!

Sav jad bježi iz srca gdje živiš Ti —
moj nježan i milostiv Bog.

Ti svjetlost si moja dok mrak skriva sve,
i pjesma si Ti srcu mom!
Sva hrabrost i snaga od Tebe je dar,
u vječni me svoj vodiš dom!

Sav umor i terete uklanjaš sam
odmor svoj blag nudiš Ti!
Tu radosnu vijest zato javljam ja svud:
ka Tebi nek dođu sad svi!

J. Swain

POGLAVLJE 9—ŽIVOT I RAD

Bag je izvor života i svjetlosti i radosti cijelom svemiru. Kao zrake svjetlosti sa Sunca, kao vodena struja koja izbija iz živog izvora, blagoslovi se od njega izlijevaju na sva njegova stvorenja. I gdje god je život od Boga u srcima ljudi, izlijevat će se na druge u obliku ljubavi i blagoslova.

Naš je Spasitelj nalazio svoju radost u uzdizanju i otkupljenju grešnih ljudi. Da bi to postigao, nije smatrao ni svoj život suviše dragocjenim, već je pretrpio križ, ne mareći za sramotu. Tako su i anđeli Stalno na poslu, starajući se za sreću drugih. U tome je njihova radost. Ono što bi sebično srce moglo smatrati ponižavajućom službom — služenje onima koji su bijedni i koji su u svakom pogledu niži od njih po karakteru i položaju — to je djelo bezgrešnih anđela. Duh Kristove ljubavi, koja je sebe žrtvovala, to je duh koji prožima Nebo, i sačinjava samu srž blaženstva Neba. To je duh koji će imati Kristovi sljedbenici, djelo koje će oni obavljati.

Kada Kristova ljubav ispunjava srce, ne može se sakriti kao što se ni slatki miris ne može sakriti. Njezin će sveti utjecaj osjećati svi s kojima se budemo isusretali. Kristov duh u srcu je sličan izvoru u pustinji, koji teče da osvježi sve i da u onima koji su blizu smrti probudi želju da se napiju vode života.

Ljubav prema Isusu pokazat ćemo željom da radimo kao što je On radio, na blagoslov i uzdizanje čovječanstva. Ona će navoditi na ljubav, nježnost i sućut prema svim stvorenjima o kojima se stara naš nebeski Otac.

Spasiteljev život na Zemlji nije bio ispunjen dokolicom i ugađanjem sebi; On je ulagao stalne, ozbiljne, neumorne napore da spasi Izgubljeno čovječanstvo. Od jaslca do Golgote, On je išao putem samoodricanja, nije tražio da bude oslobođen mučnih zadataka, teških putovanja, iscrpljujuće brige i rada. On je rekao: „Sin čovječji nije došao da mu služe, nego da služi i da dušu svoju u otkup da za mnoge.” (Matej 20, 28) To je bio najuzvišeniji cilj njegova života. Sve drugo je bilo manje važno i podređeno tome. Njegovo jelo i piće

[82]

bilo je da ispuni Božju volju i da završi njegov posao. U svom radu nije isticao sebe niti tražio osobne koristi.

[83] Tako će i oni koji su dobili Kristovu milost biti spremni da prinesu svaku žrtvu da bi i drugi, za koje je On umro, mogli primiti nebeski dar. Oni će učiniti sve što je u njihovoj moći da svojim boravkom u svijetu načine taj svijet što boljim. Ovaj duh je pravi rod istinski obraćene duše. Čim netko dođe Kristu, u njegovom se srcu rađa želja da objavi drugima kakvog je dragocjenog prijatelja stekao u Isusu; spasonosna i posvećujuća istina ne može ostati zatvorena u njegovu srcu. Ako smo odjeveni u Kristovu pravednost, ako smo ispunjeni radošću njegovog Duha koji u nama stanuje, nećemo moći ostati na miru. Ako smo okusili i vidjeli da je dobar Gospod, imat ćemo o čemu govoriti. Kao i Filip, kada je našao Spasitelja, pozvat ćemo i druge k njemu. Trudit ćemo se da im prikažemo svu Kristovu privlačnost, kao i nevidljivu stvarnost svijeta koji će doći. U nama će plamtjeti želja da idemo putem kojim je Isus prošao. Duboko ćemo čeznuti da i drugi oko nas ugledaju „Janje Božje koje uze na se grijeh svijeta” (Ivan 1, 29).

Napori da budemo na blagoslov drugima, i nama će donositi blagoslov. Upravo nam je zato Bog i pružio priliku da sudjelujemo u planu spasenja. On je ljudima osigurao prednost da dobiju dio u božanskoj prirodi i da, sa svoje strane, šire blagoslove svojim bližnjima. To je najviša čast, najveća radost, koju je Bog mogao dati ljudima. Oni koji na ovaj način postaju sudionici u djelu ljubavi, dolaze u najveću blizinu svoga Stvoritelja.

Bog je vijest evanđelja, i cijelo djelo službe ljubavi, mogao povjeriti nebeskim anđelima. Mogao se poslužiti i drugim sredstvima da ispuni svoju namjeru. Ali, u svojoj neograničenoj ljubavi, On je odlučio da nas učini svojim suradnicima, Kristovim i anđeoskim suradnicima, da bismo mogli uživati blagoslove, radost, duhovnu okrepu, plodove te nesebične službe.

Mi ćemo se bolje razumjeti s Kristom, ako budemo imali zajednicu s njime u njegovim mukama.* Svaka žrtva, koja se prinosi radi dobra drugih, jača duh dobročinstva u srcu davaoca, približava ga sve više Otkupitelju svijeta, koji** „bogat budući, vas radi osiromaši,

* Filipljanima 3, 10.

** 2. Korinćanima 8, 9.

da se vi njegovim siromaštvom obogatite”. Jedino ako na taj način [84] ispunjavamo namjeru s kojom nas je Bog stvorio, život nam može biti na blagoslov.

Ako budete pošli da radite onako kako je to Krist odredio svojim učenicima, ako budete zadobivali duše za njega, osjetit ćete potrebu za dubljim duhovnim iskustvom i većim duhovnim znanjem, i bit ćete gladni i žedni pravednosti. Vi ćete se u molitvi boriti s Bogom, vaša će se vjera ojačati i vi ćete sve obilnije piti sa izvora spasenja. Protivljenje i nevolje na koje ćete nailaziti gonit će vas Bibliji i molitvi. Vi ćete rasti u milosti i u poznanju Krista, i stjecati bogato iskustvo.

Duh nesebičnog rada za bližnje daje dubinu, stabilnost i Kristovu ljepotu karakteru, a onome koji ga ima donosi mir i sreću. Težnje postaju uzvišenije. Nema više mjesta za tromost ili sebičnost. Oni koji na ovaj način razvijaju kršćanske vrline, rast će i jačat će u radu za Boga. Imat će sposobnost jasnog duhovnog opažanja, postojanu i sve veću vjeru, bit će sve silniji u molitvi. Božji Duh, djelujući na njihov duh, izaziva u duši sveti sklad kao odgovor na božanski doticaj. Oni koji se tako posvete nesebičnom naporu za dobro drugih, na najsigurniji način grade svoje vlastito spasenje.

Jedini način da netko raste u milosti jest da se nesebično prihvati posla koji nam je Krist dao — da, prema mjeri svojih sposobnosti, pomaže i bude na blagoslov onima kojima je potrebna naša pomoć. Snaga se stječe vježbanjem; aktivnost je osnovni uvjet života. Oni [85] koji pokušavaju živjeti kršćanskim životom pasivno prihvaćajući blagoslove koje im Božja milost daje i ne čine ništa za Krista, jednostavno pokušavaju da žive i da se hrane bez rada. A u duhovnom, isto kao i u tjelesnom životu, to uvijek dovodi do degeneracije i raspadanja. Čovjek koji bi odbio da izlaže naporu svoje udove uskoro bi izgubio svaku sposobnost da se njima služi. Tako i kršćanin koji ne vježba snage koje je dobio od Boga, ne samo da neće rasti u Kristu, nego će izgubiti i snagu koju već ima.

Kristova Crkva je od Boga dobila zadaću da spašava ljude. Njezina je misija da evanđelje odnese svijetu. To je obaveza svakog kršćanina. Svaki pojedinac, u skladu s talentima i prilikama koje ima, treba da ispuni Spasiteljjev nalog. Kristova ljubav, koja nam je otkrivena, Čini nas dužnicima svih koji ne poznaju Krista. Bog nam je dao vidjelo, ne samo za nas same, već i za sve njih.

Da su Kristovi sljedbenici bili svjesni svoje dužnosti, bilo bi ih na tisuće u neznabožačkim zemljama u kojima danas samo jedan propovijeda evanđelje. I svi oni koji se ne bi mogli osobno prihvatiti tog posla, ipak bi ga podupirali svojim sredstvima, svojim srcem i svojim molitvama. Osim toga, i u kršćanskim zemljama bi se mnogo ozbiljnije radilo s ljudima.

[86] Da bismo radili za Krista, nije ni potrebno da idemo u neznabožačke zemlje, ili da čak napuštamo uski krug svoga doma, ako nas dužnost uz njega veže. Mi to možemo raditi u krugu doma, u crkvi, među onima s kojima se družimo, među onima s kojima nas vežu poslovne veze.

Veći dio svoga života na Zemlji naš Spasitelj je proveo strpljivo radeći u tesarskoj radionici u Nazaretu. Anđeli na službi pratili su Gospodara života dok je rame uz rame hodao sa seljacima i radnicima, koji ga nisu prepoznavali niti mu odavali čast. On je isto tako vjerno obavljao svoju misiju kada je radio kao skromni zanatlija kao i kada je liječio bolesne ili hodao po vjetrom uzburkanim valovima Galilejskog jezera. Prema tome, i u najskromnijim dužnostima života i na najnižim položajima mi možemo hodati i raditi s Isusom.

Apostol kaže: „Svaki, braćo, u čemu je tko pozvan, u onome neka ostane pred Gospodom!” (1. Korinćanima 7, 24) Poslovni čovjek može tako voditi svoje poslove da svojom vjernošću proslavi svoga Učitelja. Ako je pravi Kristov sljedbenik, tada će svoju religiju unositi u sve što čini, i ljudima otkrivati Kristov duh. Mehaničar može biti vrijedan i vjeran predstavnik Onoga koji je naporno radio, baveći se svojim skromnim životnim pozivom među galilejskim brdima. Svi oni koji se zovu Kristovim imenom treba da rade tako da i drugi, videći njihova dobra djela, budu navedeni da slave svoga Stvoritelja i Otkupitelja.

[87] Mnogi su odbijali da svoje darove iskoriste u Kristovoj službi, izgovarajući se da drugi imaju mnogo više sposobnosti i prednosti. Proširilo se mišljenje da se samo od onih koji su posebno talentirani može zahtijevati da svoje sposobnosti posvete službi za Boga, Mnogi su počeli smatrati da su talenti dati samo određenoj, izabranoj klasi, a da su ostali isključeni pa, prema tome, nisu ni pozvani da sudjeluju u naporima ni u nagradama. Međutim, u Kristovoj priči nije tako prikazano. Kada je gospodar kuće sazvaio svoje slugе, svakome je dao njegov posao.

U duhu ljubavi i najskromnije životne dužnosti možemo obavljati „kao Gospodu” (Kološanima 3, 23). Ako se Božja ljubav nalazi u srcu, pokazat će se i u životu. Širit ćemo oko sebe prijatnu Kristovu atmosferu, i svojim utjecajem oplemenjivati druge i biti im na blagoslov.

Ne čekajte posebne prilike ili izvanredne sposobnosti da počnete raditi za Boga. Ne brinite se o tome što će svijet misliti o vama. Ako je vaš svakodnevni život svjedočanstvo čistoće i iskrenosti vaše vjere, ako su vaši bližnji sigurni da im želite biti na blagoslov, vaši naponi nikada neće biti potpuno uzaludni.

Najskromniji i najsiromašniji Isusovi učenici mogu biti na blagoslov drugima. Možda i neće biti svjesni da čine neko naročito dobro, ali će svojim nesvjesnim utjecajem pokrenuti valove blagoslova koji će se širiti i produbljivati, i sve do dana konačnog obračuna oni neće ni znati za njihove blagoslovljene posljedice. Oni ne osjećaju niti znaju da čine nešto veliko. Od njih se ne traži da sebe muče brigom oko uspjeha. Treba samo da idu mimo naprijed, vjerno obavljajući djelo koje im je dodijelila Božja providnost, i njihov život neće proći uzalud. Njihova će duša postajati sve sličnija Kristu; oni su Božji suradnici u ovom životu i na taj se način pripremaju za uzvišeniji rad i nepomućene radosti u životu koji će doći.

[88]

* * * * *

TEBI, O BOŽE MOJ

Tebi, o Bože moj,
 sve bliže sad;
 ovdje mi prijeti grijeh,
 tišti me jad...
 U borbi protiv zla,
 moja je lozinka:
 Tebi, o Bože moj,
 sve bliže sad!

Uzan je pravi put
 za vječni dom,
 ipak ću doći, znam,

Gospodu svom!
Ta vjera vodi me
u slavu bliže sve —
Tebi, o Bože moj,
sve bliže sad!

Mada ja ne znam put
života svog,
ali ja stazu znam
Zakona Tvog!
A kada dođeš Ti,
tu radost daruj mi:
s Tobom da idem svud,
o Bože moj!

S. F. Adams

POGLAVLJE 10—POZNANJE BOGA

Mnogobrojni su putevi kojima nam se Bog objavljuje i kojima nas dovodi u vezu sa sobom. Priroda se neprestano obraća našim osjetilima. Iskreno srce će biti dirnuto Božjom ljubavlju i slavom koje se otkrivaju u djelima njegovih ruku. Osjetljivo uho čuje i shvaća poruke koje Bog upućuje preko prirode. Zelena polja, veličanstveno drveće, pupoljci i cvjetovi, oblak koji prolazi, kiša koja pada, potok koji žubori, krasote neba, sve to govori našem srcu i poziva nas da se upoznamo s Onim tko je sve stvorio.

Naš je Spasitelj za svoje dragocjene pouke uzimao primjere iz prirode. Drveće, ptice, cvijeće u dolinama, brežuljci, jezera, prekrasno nebo, kao i događaji i okolnosti iz svakodnevnog života, sve je to bilo povezano s riječima istine, da bismo se tako što češće sjecali njegovih pouka, čak i usred nametljivih briga kojima je ispunjen čovjekov mučni život.

Bog bi želio da se njegova djeca dive njegovim djelima, da uživaju u jednostavnoj, tihoj ljepoti kojom je ukrasio naš zemaljski dom. Bog je ljubitelj ljepote, ali više od svake vanjske privlačnosti voli ljepotu karaktera; On bi želio da njegujemo nevinost i jednostavnost, tihe vrline cvijeća.

Kada bismo samo htjeli slušati, Božja djela stvaranja bi nam pružila dragocjene pouke o poslušnosti i povjerenju. Od zvijezda, koje na svojim nevidljivim stazama kroz prostor iz vijeka u vijek putuju određenim smjerom, pa sve do najmanjeg atoma — sve u prirodi pokorava se volji svoga Stvoritelja. A Bog se brine o svemu i održava sve što je stvorio. Onaj koji u svojoj ruci drži nebrojene svjetove u beskrajnom prostoru istovremeno se stara za potrebe malog smeđeg vrapca koji bezbrižno pjeva svoju jednostavnu pjesmicu. Nebeski Otac nježno bdi nad svima — nad ljudima koji odlaze na svoj svakodnevni teški rad i nad onima koji se mole; nad onima koji navečer idu na počinak i nad onima koji ustaju Ujutro; nad bogatašem koji se gosti u svojoj palači i nad siromahom koji okuplja

[90]

svoju djecu oko oskudne trpeze. Nema prolivene suze koju Bog nije vidio. Nema smiješka koji On nije opazio.

O, kada bismo u to potpuno vjerovali, oslobodili bismo se svih nepotrebnih briga! Naš život ne bi bio tako pun razočaranja kao što je sada; jer bismo sve svoje brige, i male velike, predali u ruke Bogu, koga ne zbunjuje njihova množina, niti preopterećuje njihova težina. Mi bismo tada uživali u duševnom miru koji mnogi već dugo nisu osjetili.

[91] Dok vaša osjetila uživaju u privlačnoj ljepoti Zemlje, mislite o svijetu koji će doći, svijetukoji nikada neće znati za zlokobnu medljiku grijeha i smrti; u kojemu lice prirode neće više biti prekriveno sjenkom prokletstva. Pokušajte zamisliti dom spašenih, ali imajte na umu da će on biti mnogo slavniji od svega što bi čak i najrazigranija mašta mogla naslikati. U raznovrsnim Božjim darovima u prirodi vidimo tek najslabiji odsjev njegove slave. Pisano je: „Što oko ne vidje, uho ne ču, i u srce čovjeku ne dođe, ono ugotovi Bog onima koji ga ljube.” (1. Korinćanima 2, 9)

Pjesnik i prirodoslovac bi mogli mnogo pričati o prirodi, ali je kršćanin onaj koji s najvećim poštovanjem uživa u ljepoti Zemlje, jer prepoznaje djelo ruku svoga Oca, vidi njegovu ljubav u cvijetu, i grmu, i drvetu. Nitko ne može potpuno cijiniti značaj brijega i doline, rijeke i jezera, ako ih ne gleda kao izražaj Božje ljubavi prema čovjeku.

Bog nam govori preko djela svoje providnosti i preko utjecaja svoga Duha na naše srce. Iz prilika i okolnosti, iz promjena koje se svakodnevno odigravaju oko nas, možemo izvući dragocjene pouke, ako je naše srce otvoreno da ih shvati. Psalmist, prateći djela Božje providnosti, kaže: „Dobrote je Gospodnje puna Zemlja!” (Psalam 33, 5) „Tko je mudar, neka zapamti ovo, i neka poznaju milosti Gospodnje!” (Psalam 107,43)

Bog nam govori u svojoj Riječi. U njoj imamo najjasnije otkrivenje njegova karaktera, njegovog postupanja prema ljudima, i velikog djela otkupljenja. U njoj pred nama protiče povijest patrijaraha i proroka i drugih svetih ljudi iz starine. Bili su to ljudi „podložni slabostima kao i mi” (Jakov 5, 17^{*}). Mi ih gledamo kako se bore s obeshrabrenjem koje i nas obuzima, kako padaju u iskušenjima

^{*}Prijevod L. Bakotića.

kao što mi padamo, i kako ipak hrabro ustaju i pobjeđuju Božjom milošću: i gledajući, stječemo hrabrost u svojoj težnji za pravednošću. I dok čitamo o dragocjenim iskustvima koja su im bila data, o vidjelu i ljubavi i blagoslovu u kojima su mogli uživati, o djelu koje su obavili milošću koja im je bila udijeljena, duh koji je njih nadahnjivao i u našem srcu rasplamsava plamen svetog natjecanja, čežnje da im budemo slični po karakteru — da kao i oni hodimo s Bogom.

[92]

Isus je rekao za starozavjetne spise — a koliko se više to odnosi na novozavjetne — „i ona svjedoče za mene” (Ivan 5, 39), Otkupitelja, Onoga u kome je središte svih naših nada u vječni život! Da, cijela Biblija govori o Kristu. Od prvog izvještaja o stvaranju — „i bez nje ništa nije postalo što je postalo” (Ivan 1,3) — sve do završnog obećanja, „i evo ću doći skoro” (Otkrivenje 22, 12), mi čitamo o njegovim djelima i slušamo njegov glas. Ako se želite upoznati sa Spasiteljem, proučavajte Sveto pismo!

Napunite cijelo svoje srce Božjim riječima. One su živa voda koja gasi vašu goruću žeđ. One su živi kruh s Neba. Isus objavljuje: „Ako ne jedete tijela Sina čovječjega i ne pijete krvi njegove, nećete imati života u sebi!” A onda sam objašnjava: „Riječi koje vam ja rekoh duh su i život su!” (Ivan 6, 53.63) Naše je tijelo izgrađeno od onoga što jedemo i pijemo; i kao što je to u tjelesnom životu, tako je i u duhovnom: ono o čemu razmišljamo udahnuje raspoloženje i snagu našoj duhovnoj prirodi.

[93]

Otkupljenje je tema u koju bi i anđeli htjeli zaviriti; njome će se baviti i o njoj će pjevati otkupljeni u toku beskrajnih vijekova vječnosti. Zar nije onda i sada vrijedna pažljivog razmišljanja i proučavanja? Beskrajno Isusovo milosrđe i njegova beskrajna ljubav, žrtva koju je prinio nas radi — sve nas poziva na najozbiljnije i najsvečanije razmišljanje. Trebalo bi da se bavimo karakterom našeg dragog Otkupitelja i Posrednika! Trebalo bi da razmišljamo o misiji Onoga koji je došao da spasi svoj narod od grijeha njihovih. I dok tako budemo razmatrali nebeske teme, naša vjera i ljubav će postajati sve jače, a naše molitve sve ugodnije Bogu, jer će u njima biti sve više vjere i ljubavi. One će biti razumne i vatrene. Naše će povjerenje u Isusa biti sve čvršće i svakoga dana ćemo stjecati živa

iskustva s njegovom silom da „može zauvijek spasavati one koji po njemu dolaze k Bogu”.*

Dok budemo razmišljali o Spasiteljevom savršenstvu, mi ćemo poželjeti da se potpuno preobrazimo, da se u nama obnovi njegov bezgrešni lik. Naša će duša biti gladna i žedna da postane slična Onome koga obožava. Što se naše misli budu više bavile Kristom, to ćemo više o njemu govoriti drugima i potpunije ga predstavljati svijetu.

[94] Biblija nije pisana samo za teologe; suprotno tome, ona je bila namijenjena običnim ljudima. Velike istine, neophodne za spasenje, u njoj su otkrivene jasno kao dan; i nitko neće pogriješiti niti začí s puta osim onih koji se povode za svojim osobnim mišljenjem umjesto za jasno otkrivenom Božjom voljom.

Mi se ne smijemo povoditi za tvrdnjama bilo kojeg čovjeka o onome što uči Pismo, već moramo sami za sebe proučavati Božje riječi. Ako dopustimo drugima da umjesto nas misle, mi ćemo osakati svoju snagu i ograničiti svoje sposobnosti. Plemenite snage uma mogu tako zakržljali ako ih ne razvijamo razmišljanjem o temama koje su vrijedne da se njima bavimo, da možemo izgubiti sposobnost razumijevanja dubokog značenja Božje Riječi. Um će se razvijati ako ga zaposlimo istraživanjem međusobne povezanosti biblijskih tema, uspoređivanjem Pisma s Pismom, duhovne istine s duhovnom istinom.

Ništa nije korisnije za jačanje uma od proučavanja Pisma. Ni jedna druga knjiga nema toliko snage da uzdigne misli, da oživi sposobnosti, kao Biblija svojim dubokim, oplemenjavajućim istinama. Kada bi Božju Riječ proučavali onako kao što bi trebalo, ljudi bi se odlikovali širinom uma, plemenitošću karaktera, čvrstinom namjera, kakve se danas rijetko sreću.

[95] Međutim, malo se koristi može izvući iz užurbanog čitanja Pisma. Netko može pročitati cijelu Bibliju, a opet propustiti da vidi njezinu ljepotu ili da shvati njezino duboko i skriveno značenje. Mnogo je korisnije proučavati jedan odsjek sve dok njegov značaj ne postane potpuno jasan, a njegov odnos prema planu spasenja očit, nego čitati mnoga poglavlja bez neke određene namjere i bez stjecanja korisnih pouka. Neka Biblija bude s vama! Kada vam

*Hebrejima 7, 25, prijevod Lj. Rupčića.

se pruži prilika, čitajte je; urezujte tekstove u svoje pamćenje! Čak i dok hodate ulicama, možete pročitati neki odsjek, razmišljati o njemu, i tako ga urezivati u pamćenje.

Mi ne možemo steći mudrost bez ozbiljnog, pažljivog proučavanja i molitve. Neki dijelovi Pisma su zaista tako jasni da ih nitko ne može pogrešno shvatiti; ali, ima i takvih čije značenje ne leži na površini, ne vidi se na prvi pogled. Pismo se mora uspoređivati s Pismom. Mora se brižljivo istraživati, uz molitvu i razmišljanje. I takvo će proučavanje biti bogato nagrađeno. Kao što rudar otkriva žile dragocjene kovine sakrivene ispod Zemljine površine, tako će i onaj koji ustrajno proučava Božju Riječ kao da traži zakopano blago, pronaći istine najveće vrijednosti, koje su bile sakrivene od pogleda nemarnog tražioca. Nadahnute riječi, ako se ozbiljno prime srcu, postat će slične potocima koji teku s izvora života.

Bibliju nikada ne smijemo proučavati bez molitve. Prije nego što otvorimo njezine stranice, treba da tražimo prosvjetljenje od Svetog Duha, i ono će nam biti dato. Kada je Natanael došao Isusu, Spasitelj je uzviknuo: „Evo pravog Izraelca u kome nema lukavstva!” Natanael reče: „Kako me poznaješ?” Isus odgovori: „Prije nego te pozva Filip vidjeh te kada bijaše pod smokvom!” (Ivan 1, 47, 48) Isus će i nas vidjeti na tajnim mjestima molitve, ako od njega budemo tražili vidjelo da možemo znati što je istina. Anđeli iz svijeta vidjela bit će s onima koji ponizna srca traže da im Bog pokaže put.

[96]

Sveti Duh uzdiže i proslavlja Spasitelja. Njegova je dužnost da nam predstavi Krista, čistoću njegove pravednosti, i veliko spasenje koje imamo u njemu. Isus kaže: „On će. . . od mojega uzeti, i javit će vam!” (Ivan 16, 14) Duh istine je jedini uspješni učitelj božanske istine. Koliko je Bog ljubio ljudski rod kada je dao svoga Sina da umre za njega i odredio svoga Duha da bude učitelj i stalni vodič ljudi!

* * * * *

KRISTE, SLAB JE BRODIĆ MOJ

Kriste, slab je brodić moj,
 ljulja se u buri toj —
 moja propast bliži se,

o, pomози, spasi me!
Smiri burno more Ti,
spasi me od propasti!

O, umiri vjetar plah
i ukloni sav moj strah,
neka bura na Tvoj glas
stane sad, u pravi čas!
More sluša glas Tvoj tih —
spasi me od sila zlih!

Kad pred samom lukom tom
grom zagrmi snagom svom,
daj da čujem glas Tvoj blag,
srcu mome tako drag:
„Ne boj se od prijetnje zle,
ja, tvoj Gospod, vodim te!”

E. Hopper

POGLAVLJE 11—PREDNOST DA SE MOLIMO

Bog nam govori preko prirode i otkrivenja, preko svoje providnosti i utjecaja svoga Duha. Ali, sve to nije dovoljno; neophodno je da i mi pred njime otvorimo svoje srce. Da bismo duhovno živjeli i imali duhovnu snagu, moramo održavati stvarnu vezu sa svojim nebeskim Ocem. Naše se misli mogu baviti njime; mi možemo razmišljati o njegovim djelima, dokazima njegove milosti, njegovim blagoslovima, ali, sve to još nije, u punom smislu riječi, održavanje veze s njime. Da bismo stupili u vezu s Bogom, moramo poželjeti da mu ispričamo nešto iz svog stvarnog života.

Molitva je otvaranje srca Bogu kao prijatelju. Ne zato što bi bilo neophodno da mu otkrijemo što smo, već zato da bismo sebe osposobili da ga primimo. Molitva ne spušta Boga k nama, već nas uzdiže k njemu.

Kada je bio na Zemlji, Isus je svoje učenike učio kako da se mole. On im je govorio da sve svoje svakodnevne potrebe iznesu Bogu, da sve svoje brige bace na njega. Obećanje koje je dao njima da će im molitve biti uslišene, dao je i nama.

I sam je Isus, dok je boravio među ljudima, često odlazio na molitvu. Naš se Spasitelj izjednačio s nama u našim potrebama i slabostima, i tako postao ponizni i usrdni molitelj koji od svog Oca traži novu snagu da može krenuti dalje, osposobljen i za dužnost i za iskušenje. On je naš primjer u svemu. On je brat u našim slabostima, „u svačemu iskušan, kao i mi”^{*}; ali kao bezgrešan, po svojoj prirodi grozio se grijeha; On je izdržao duševne borbe i patnje u svijetu punom grijeha. Kao čovjek smatrao je molitvu svojom potrebom i svojom prednošću. On je u razgovoru sa svojim Ocem nalazio utjehu i radost. Ako je, dakle, Spasitelj ljudi, Božji Sin, osjećao potrebu za molitvom, koliko više bi slabi i grešni smrtnici morali biti svjesni neophodnosti usrdne, stalne molitve.

Naš nebeski Otac čeka da izlije na nas obilje svojih blagoslova. Naša je prednost da možemo obilato piti s izvora beskrajne ljubavi.

^{*}Hebrejima 4; 15.

Zar nije onda čudno što se tako malo molimo! Bog je spreman i željan da čuje iskrenu molitvu svog najskromnijeg djeteta, ali je ipak tako očito da se mi ustručavamo da mu iznesemo svoje potrebe! Što mogu nebeski anđeli da misle o jadnim bespomoćnim ljudskim bićima koja se suočavaju s iskušenjima, o bićima prema kojima Božje srce osjeća bezgraničnu ljubav i spremno je da im daruje više nego što bi mogla iskati i zamisliti, a koja se tako malo mole i imaju tako malo vjere? Anđelima je drago da se klanjaju pred Bogom; oni vole da budu blizu njega. Oni razgovor s Bogom smatraju svojom najvećom radošću; a ipak sinovi ove Zemlje, kojima je tako potrebna pomoć koju im samo Bog može dati, izgledaju zadovoljni da hode bez vidjela njegovog Duha, bez pratnje njegove prisutnosti.

[99] Tama Zloga obavija one koji zanemaruju molitvu. Neprijatelj ih šapatom kuša navodeći ih na grijeh samo zato što se ne služe prednošću koju im je Bog dao božanskom ustanovom molitve. Zašto bi sinovi i kćeri Božje oklijevali da se mole, kada je molitva ključ u rukama vjere koji otvara nebeska spremišta u kojima se čuvaju neograničene zalihe Svemoćnoga? Ako se ne budemo neprestano molili i budno stražili, izložit ćemo se opasnosti da postanemo nemarni i da skrenemo s pravog puta. Protivnik se stalno trudi da nam prepriječi put k prijestolju milosti da ne bismo usrdnom molitvom i vjerom dobili milost i snagu da se odupremo iskušenju.

Postoje određeni uvjeti koje moramo ispuniti ako želimo da Bog čuje naše molitve i da ih usliši. Jedan od prvih uvjeta je da postanemo svjesni da nam je njegova pomoć potrebna. On je obećao: „Jer ću izliti vodu na žednoga i potoke na suhu zemlju!” (Izaija 44,3) Oni koji su gladni i žedni pravednosti, koji čeznu za Bogom, mogu biti sigurni da će se nasititi. Srce se mora otvoriti utjecaju Duha jer inače ne može primiti Božji blagoslov.

Naša velika potreba je sama po sebi dokaz koji najrječitije govori u našu korist. Međutim, mi moramo tražiti od Gospoda da nam to učini. On kaže: „Ištite, i dat će vam se!” (Matej 7,7) „Koji, dakle, svoga Sina ne poštedje, nego ga predade za sve nas, kako, dakle, da nam s njim sve ne daruje?” (Rimljanima 8,32)

[100] Ako gajimo bezakonje u svom srcu, ako smo prionuli uz bilo koji grijeh koji nam je poznat, Gospod nas neće čuti; ali, molitva pokajničke, skrušene duše uvijek će biti prihvaćena. Kada ispravimo sva zla kojih smo svjesni, tada možemo biti uvjereni da će Bog

odgovoriti na naše molbe. Naše vlastite zasluge nas nikada neće preporučiti Božjoj naklonosti; Kristovom dostojnošću mi ćemo se spasiti, njegovom ćemo se krvlju očistiti; ipak, i mi sami moramo nešto doprinijeti, moramo ispuniti uvjete da budemo prihvaćeni.

Drugi element uspješne molitve je vjera. „Jer onaj ikoji želi pristupiti Bogu mora vjerovati da postoji Bog i da nagrađuje one koji ga traže.” (Hebrejima 11,6*) Isus je rekao svojim učenicima: „Sve što istete u svojoj molitvi vjerujte da ćete primiti; i bit će vam!” (Marko 11,24) Jesmo li ga uhvatili za riječ?

Obećanje je široko i neograničeno, i vjeran je Onaj koji ga je dao. I kada ne primimo upravo ono što smo tražili, u vrijeme za koje smo molili, i dalje moramo vjerovati da nas je Gospod čuo, i da će odgovoriti na naše molitve. Mi smo tako podložni zabludama i tako kratkovidni da ponekad tražimo i ono što nam ne bi bilo na blagoslov, pa nam naš nebeski Otac u svojoj ljubavi odgovara na molitve tako što nam daje ono što će nam poslužiti na najviše dobro — ono što bismo i mi sami poželjeli kada bi naš pogled bio božanski prosvijetljen i kada bismo stvarnost mogli vidjeti onakvu kakva jest. Kada izgleda da nam molitve nisu uslišene, maramo se držati obećanja; jer će vrijeme uslišenja sigurno doći i mi ćemo primiti blagoslov koji nam je najpotrebniji. Ali, zahtijevati da molitva uvijek bude uslišena onako kako smo željeli i da uvijek dobijemo upravo ono što smo tražili, prava je drskost. Bog je suviše mudar da bi se varao, i suviše dobar da bi onima koji hode pravedno uskratio bilo koje dobro! I zato se bez straha oslonite na njega, čak i kada odgovor na svoje molitve ne dobijete odmah! Oslonite se na njegovo sigurno obećanje: „Ištite, i dat će vam se!” (Matej 7,7)

[101]

Ako se budemo povodili za svojim sumnjama i strahovanjima, ako budemo pokušavali da razriješimo sve ono što nam izgleda nejasno, dok još nemamo vjere, naša će se nesigurnost samo produbiti i povećati. Ali, ako budemo došli Bogu, osjećajući se bespomoćnima i ovisnima, kao što stvarno i jesmo, i u vjeri, ponizno i s povjerenjem, svoje potrebe iznesemo Onome koji sve zna, čijem pogledu ništa na svijetu nije sakriveno, koji svime upravlja svojom voljom i svojom riječju, On će moći i htjeti da usliši našu viku, i učinit će da svjetlost zasija u našim srcima. Iskrena molitva nas dovodi u doticaj s umom

*Prijevod Lj. Rupčića.

Beskonačnoga. Možda u tom trenutku nećemo imati nikakav siguran dokaz da se lice našeg Otkupitelja nadvija nad nama s mnogo sućuti i ljubavi; ali je ipak tako. Možda nećemo osjetiti njegov vidljivi doticaj, ali je njegova ruka nad nama s mnogo ljubavi i nježnog sažaljenja.

[102]

Kada dolazimo da tražimo od Boga milosti i blagoslova, naša vlastita srca moraju biti nadahnuti duhom ljubavi i opraštanja. Kako bismo se mogli moliti: „I oprosti nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim!” (Matej 6,12) ako istovremeno nismo spremni da opraštamo drugima! Ako očekujemo da Bog čuje naše molitve, moramo opraštati drugima na isti način i u istoj mjeri kao što očekujemo da nama bude oprošteno.

Ustrajnost u molitvi spada među uvjete za uslišenje. Mi se moramo stalno moliti ako želimo rasti u vjeri i iskustvu. Mi moramo biti „jednako u molitvi”, da nam se „ne dosadi molitva”, da „stražimo u njoj sa zahvaljivanjem” (Rimljanima 12,12; Kološanima 4,2). Petar opominje vjernike da budu „mudri i trijezni u molitvama” (1. Petrova 4,7). Pavao upućuje: „Nego u svemu molitvom i moljenjem sa zahvaljivanjem da se javljaju Bogu iskanja vaša!” (Filipljanima 4,6) Juda kaže: „A vi, ljubazni. . . molite se Bogu Duhom Svetim, i sami sebe držite u ljubavi Božjoj!” (Juda 20.21) Neprestana molitva je neraskinuta zajednica duše s Bogom, tako da život od Boga teče u naš život; a iz našeg života čistoća i svetost teku natrag Bogu.

[103]

Revnost u molitvi je neophodna; ničemu ne smijete dopustiti da omete vašu molitvu. Uložite svaki napor da održite vezu između Isusa i svoje duše. Iskoristite svaku priliku da idete na mjesta određena za molitvu. Oni koji se stvarno trude da održavaju vezu s Bogom vidjet će se na molitvenim skupovima, vjerni u izvršavanju svoje dužnosti, iskreni i željni da požanju sve blagoslove koji se mogu steći. Oni će iskoristiti svaku priliku da sebe izlože zrakama svjetlosti s Neba.

Trebalo bi da se molimo u obiteljskom krugu; ali iznad svega ne smijemo zanemariti molitvu u klijeti; jer je to život duše. Duša ne može napredovati ako se molitva zanemaruje. Obiteljska ili javna molitva sama po sebi nije dovoljna. Neka se duša u klijeti otvori pred ispitivačkim Božjim okom. Tajnu molitvu, treba da čuje samo Bog koji sluša molitve. Nijedno znatiželjno uho ne treba da čuje sadržaj takvih molitava. Pri tajnoj molitvi duša je slobodna od utjecaja

okoline; slobodna od uznemiravanja. Smireno, a ipak usrdno, duša traži Boga. Prijatan i trajan će biti utjecaj koji struji od Onoga koji vidi što je tajno, čije je uho otvoreno da čuje molitvu koja izlazi iz srca. Smirenom, jednostavnom vjerom duša održava vezu s Bogom i prikuplja zrake božanske svjetlosti da bi se ojačala i održala u sukobu sa Sotonom. Bog je naš tvrdi grad.

Molite se u klijeti; i dok se bavite svojim svakodnevnim radom, neka se vaše srce često obraća Bogu. Na taj je način Enoh hodio s Bogom. Ove se tajne molitve podižu kao skupocjeni miris prema prijestolju milosti. Sotona ne može savladati onoga koji je tako utvrđen u Bogu.

Nema vremena niti mjesta koje bi bilo neprikladno da se uputi molitva Bogu. Ne postoji ništa što bi nas moglo spriječiti da podig- [104] nemo svoje srce u dubu iskrene molitve. U mnoštvu na ulici, zakupljeni poslovnim obavezama, mi možemo uputiti molitvu Bogu i zatražiti božansko vodstvo, kao što je to učinio Nehemija dok je iznosio svoj zahtjev pred kraljem Artakserksom. Klijet razgovora može se naći ma gdje se mi nalazili. Vrata našeg srca moraju biti stalno otvorena, stalno se mora podizati poziv Isusu da dođe i da boravi kao nebeski gost u našoj duši.

Iako oko nas može vladati zaražena, pokvarena atmosfera, mi ne moramo udisati njezina kužna isparenja, već možemo živjeti u čistom zraku Neba. Mi možemo zatvoriti svaki prilaz nečistim maštanjima i nesvetim mislima ako iskrenom molitvom svoju dušu uzdignemo u Božju blizinu. Oni koji su otvorili svoje srce da prime od Boga podršku i blagoslov hodat će u svetijoj atmosferi od ove zemaljske i održavat će stalnu vezu s Nebom.

Nama su potrebni jasniji pojmovi o Isusu i potpunije shvaćanje vrijednosti vječnih stvarnosti. Ljepota svetosti treba da ispuni srce Božje djece; a da bi se to moglo postići, moramo tražiti da nam Bog razjasni ono što je nebesko.

Neka se naša duša otvori i uzdigne da bi nam Bog mogao dati da udišemo nebesku atmosferu. Mi se moramo držati tako blizu Boga da se pri svakom neočekivanom iskušenju naše misli okreću njemu isto tako prirodno kao što se cvijet okreće prema Suncu. [105]

Iznesite Bogu svoje potrebe, svoje radosti, svoje tuge, svoje brige, i svoja strahovanja. Vi ga ne možete preopteretiti; vi ga ne možete zamoriti. Onaj koji je izbrojao vlasi na vašoj glavi nije ravnodušan

prema potrebama svoje djece. „Jer Gospod je pun samilosti i milosrđa.” (Jakov 5,11^{*}) Njegovo srce puno ljubavi dirnuto je našim žalostima, čak i kada samo govorimo o njima. Iznesite mu sve što zbunjuje vaš um. Onome koji u svojoj ruci drži svjetove i upravlja svim poslovima svemira, ništa nije suviše teško da nosi. Od onoga što se bilo na koji način tiče našega mira, njemu ništa nije suviše neznatno da opazi. Nema nijednog poglavlja u našem iskustvu koje bi za njega bilo suviše mračno da čita; nema problema koji bi za njega bio suviše težak da razriješi. Nema nesreće koja bi zadesila najmanje njegovo dijete, nema brige koja bi mučila dušu, nema radosti koja bi razgalila, nema iskrene molitve koja bi poletjela s usana, da je naš nebeski Otac ne vidi, da se smjesta ne zainteresira. „Iscjeljuje one koji su skrušena srca, i liječi tuge njihove.” (Psalam 147,3) Odnos između Boga i svake duše tako je osoban i potpun kao da nema ni jedne druge duše na Zemlji da s njome dijeli njegovu brižnu pažnju, ni jedne druge duše za koju bi dao svoga ljubljenoga Sina.

Isus je rekao: „U onaj ćete dan u ime moje zaiskati, i ne velim vam da ću ja umoliti Oca za vas; jer sam Otac ima ljubav k vama.” [106] „Nego ja vas izabrah. . . da što god zaištete u Oca u ime moje da vam da.” (Ivan 16, 26.27; 15, 16) Međutim, moliti se u Isusovo ime znači mnogo više nego samo spomenuti njegovo ime na početku i na kraju molitve. To znači moliti se po Isusovom umu i duhu, vjerujući njegovim obećanjima, oslanjajući se na njegovu milost i čineći njegova djela.

Bog ne traži ni od koga među nama da postane pustinjač ili monah, da se povuče od svijeta da bi se posvetio djelima bogoslužja. Naš život mora biti sličan Kristovom životu — između planine i mnoštva. Onaj tko ne čini ništa drugo osim što se moli, uskoro će prestati da se moli ili će se njegove molitve pretvoriti u praznu naviku. Kada se ljudi povuku iz društvenog života, kada se povuku iz područja svoje kršćanske dužnosti i nošenja križa; kada prestanu ozbiljno raditi za svoga Učitelja, koji je ozbiljno radio za njih, nemaju se više za što moliti, nemaju više poticaja za molitvu. Njihove molitve postaju osobne i sebične. Oni se više ne mogu moliti za potrebe čovječanstva ili za izgradnju Kristovog kraljevstva, niti tražiti snagu za rad.

^{*}Prijevod Lj. Rupčića.

Mi gubimo kada zanemarujemo prednost međusobnog druženja, jačanja i hrabrenja u služenju Bogu. Istine njegove Riječi gube tada svoju jasnoću i važnost za nas. Naša srca nisu više prosvijetljena niti potaknuta njihovim posvećujućim utjecajem, i mi duhovno slabimo. U našem druženju kao kršćani mnogo gubimo zbog nedostatka međusobnog suosjećanja. Onaj koji se zatvara sam u sebe ne zauzima položaj koji mu je Bog odredio. Pravi način njegovanja društvenih elemenata u našoj prirodi srcem nas približava bližnjima i pomaže nam da se razvijemo i ojačamo u služenju Bogu. [107]

Kada bi se kršćani međusobno družili, kada bi međusobno razgovarali o Božjoj ljubavi i dragocjenim istinama otkupljenja, njihova bi srca bila osvježena i oni bi se međusobno krijepili. Mi bismo morali svakoga dana bolje upoznavati svoga nebeskog Oca, stjecati nova iskustva s njegovom milošću; tada bismo željeli i da govorimo o njegovoj ljubavi; i kada bismo to činili, naša bi se srca razgrijala i ohrabrila. Kada bismo više mislili i razgovarali o Isusu, a manje o sebi, bili bismo mnogo češće u njegovoj prisutnosti.

Kada bismo o Bogu mislili samo onoliko koliko imamo dokaza da se On brine o nama, tada bi On uvijek bio u našim mislima i mi bismo uživali da govorimo o njemu i da ga slavimo. Mi govorimo o prolaznim stvarima zato što se za njih interesiramo. Mi govorimo o svojim prijateljima zato što ih volimo; naše radosti i naše tuge su s njima povezani. Ipak, mi imamo neizmjereno više razloga da ljubimo Boga nego svoje zemaljske prijatelje; trebalo bi da nam bude najprirodnije da njega stavimo na prvo mjesto u svojim mislima, da govorimo o njegovoj dobroti, da pričamo o njegovoj sili. Bogati darovi kojima nas je obasuo nisu nam bili dati s namjerom da toliko zaokupe nasu pažnju i našu ljubav da više nemamo čime da uzvratimo Bogu; trebalo bi da nas oni stalno podsjećaju na njega i povezuju nas vezom ljubavi i zahvalnosti s našim nebeskim Dobračiniteljem. Mi živimo suviše blizu zemaljskih nizija. Uzdignimo svoje oci prema otvorenim vratima nebeskog Svetišta, u kojemu svjetlost Božje slave obasjava lice Krista koji „može uvijek spasiti one koji kroza nj dolaze k Bogu” (Hebrejima 7,25). [108]

Trebalo bi da više slavimo Boga „za milost njegovu, i za čudesa njegova radi sinova ljudskih” (Psalam 107,8). Naša se pobožnost ne smije izražavati samo traženjem i primanjem. Nemojmo uvijek misliti o svojim potrebama, a nikada o blagoslovima koje primamo.

Mi se uopće ne molimo suviše, već smo suviše štedljivi u zahvaljivanju. Mi stalno primamo Božju milost, a ipak, kako malo zahvalnosti izražavamo, kako malo hvalimo Boga za sve što je za nas učinio!

U stara vremena Gospod je naredio Izraelcima, kada se budu okupili na bogoslužje: „I jedite ondje pred Gospodom Bogom svojim, i veselite se vi i obitelji vaše svačim, za što se prihvatite rukom svojom, čim te blagoslovi Bog tvoj!” (5. Mojsijeva 12,7) Ono što se čini na slavu Bogu treba da se čini radosno, uz pjesme hvale i zahvaljivanja, a ne žalosno i zlovoljno.

[109] Naš Bog je nježni, milostivi Otac. Bogoslužje se ne bi smjelo smatrati nekom žalosnom, otužnom ceremonijom. Trebalo bi da nam bude užitak da dajemo hvalu Bogu i da sudjelujemo u njegovom djelu. Bog ne bi htio da se njegova djeca, kojoj je osigurao tako veliko spasenje, ponašaju kao da je On neki strogi, sitničavi nadzornik. On je njihov najbolji prijatelj; i kada se okupe na bogoslužje, On želi da bude s njima, da ih blagosilja i tješi, da ispunjava njihova srca radošću i ljubavlju. Gospod želi da njegova djeca nađu utjehu na bogoslužju, da im rad za njega donese više zadovoljstva nego teškoća. On želi da oni koji dolaze na bogoslužje odnesu sa sobom dragocjene misli o njegovom staranju i njegovoj ljubavi, da mogu biti puni radosti u toku svih svakodnevnih životnih poslova, tako da imaju snage da postupaju pošteno i vjerno u svemu.

Mi se moramo okupiti oko križa. Krist, i to razapeti, treba da bude predmet našeg razmišljanja, razgovora, i naših najradosnijih osjećaja. Treba da pamtimo svaki blagoslov koji smo primili od Boga, i kada shvatimo veličinu njegove ljubavi, treba da budemo spremni da sve povjerimo ruci koja je za nas bila prikovana na križ.

[110] Duša se može približiti Nebu na krilima hvalospjeva. Boga slave pjesmom i glazbom u nebeskim dvori ma, i, dok izražavamo svoju zahvalnost, mi usklađujemo svoje bogoslužje s bogoslužjem nebeskih četa. „Onaj mene poštuje koji prinosi hvalu na žrtvu!” — kaže Bog (Psalam 50,23). Dodimo radosno i s poštovanjem pred svoga Stvoritelja, sa „zahvaljivanjem i pjevanjem”! (Izaija 51,3)

STIJENO SPASA, BOŽE MOJ

Stijeno spasa, Bože moj,
primi me u zaklon svoj!

Krvlju svojom umij me
i operi grijeha sve,
riječju svojom lijek mi daj
i svoj vječni oproštaj!

Zakon Tvoj je svet i prav —
pred njim sam u grijehu sav,
nitko nema moći te
da me spasi osude!
Samo Ti si, Spase moj,
za me dao život svoj!

Ti si meni nada sva,
zato k Tebi idem ja!
Svoju milost daruj mi,
pravdom svojom odjeni,
jer bez Tebe propast ću —
o, pomози milošću!

A kad prođe život moj
tu na grešnoj Zemlji toj,
kad u slavi dođeš Ti,
tad i mene uskrsni!
Stijeno spasa, uzmi me
u visine nebeske!

A. M. Toplady

POGLAVLJE 12—STO DA UČINIMO SA SUMNJOM

Mnoge, posebno one koji su mladi u kršćanskom životu, često uznemirava ono što ih navodi na nevjerovanje. U Bibliji ima mnogo tekstova koje oni ne mogu objasniti, ili čak razumjeti, i Sotona ih koristi da pokoleba njihovu vjeru u Pismo kao Božje otkrivenje. Oni pitaju: „Kako mogu upoznati pravi put? Ako je Biblija zaista Božja Riječ, kako se mogu osloboditi tih sumnji i zabuna?”

Bog nikada ne traži da vjerujemo ako nam ne pruži dovoljno dokaza na kojima možemo utemeljiti svoju vjeru. Njegovo postojanje, njegov karakter, istinitost njegove Riječi, sve je to potvrđeno dokazima koji se obraćaju našem razumu; a takvih dokaza ima mnogo. Ipak, Bog nikada nije uklonio mogućnost za sumnju. Naša vjera mora počivati na osobnom osvjedočenju, a ne na nabranjanju dokaza. Oni koji žele da sumnjaju imat će priliku; dok će oni koji stvarno čeznu da upoznaju istinu, naći obilje dokaznog materijala na koji mogu osloniti svoju vjeru.

Nemoguće je ograničenom umu da potpuno shvati karakter ili djela Beskonačnoga. I najoštrijem intelektu, najobrazovanijem umu, sveto Biće uvijek će morati da ostane obavijeno velom tajanstvenosti. „Možeš li ti tajne Božje dokučiti, ili dokučiti savršenstvo Svemogućega? To su visine nebeske, što ćeš učiniti? Dublje je od pakla, kako ćeš poznati?” (Job 11,7.8)

Apostol Pavao uzvikuje: „O dubino bogatstva i premudrosti i razuma Božjega! Kako su neispitljivi njegovi sudovi i neistražljivi njegovi putovi!” (Rimljanima 11,33) Iako su „oblak i mrak oko njega”, „blagost i pravda su podnožje prijestolju njegovu” (Psalam 97,2). Mi smo u stanju da shvatimo njegovo postupanje s nama i pobude koje ga pokreću toliko da možemo razabrati bezgraničnost njegove ljubavi i milosti koje su sjedinjene s beskrajnom silom. Od njegovih namjera možemo razumjeti onoliko koliko je za nas dobro da znamo; a za ono što je više od toga moramo se osloniti na svemoćnu ruku, na srce puno ljubavi.

Božja Riječ, kao i karakter njezinog božanskog Autora, iznosi tajne koje ograničena bića nikada neće moći potpuno shvatiti. Pojavljivanje grijeha u svijetu, Kristovo utjelovljenje, novorođenje, uskrsnuće, i mnoge druge teme kojima se Biblija bavi, predstavljaju tajne, suviše duboke da bi ih ljudski um mogao objasniti ili čak potpuno shvatiti. Međutim, nemamo razloga da sumnjamo u Božju Riječ samo zato što ne možemo razumjeti tajne Božje providnosti. I u svijetu prirode mi smo stalno okruženi tajnama koje ne možemo pojmiti. I najskromniji oblici života predstavljaju problem koji ni najmudriji filozofi nisu u stanju da objasne. Na sve strane nailazimo na čuda koja nadmašuju našu moć shvaćanja. Smijemo li onda biti iznenađeni što i u duhovnom svijetu ima tajni koje ne možemo do- [113] kučiti? Teškoća je jedino u slabosti i ograničenosti ljudskog uma. Bog nam je u Pismu pružio dovoljno dokaza o božanskom karakteru svetih spisa, i mi ne smijemo sumnjati u njegovu Riječ zato što ne možemo razumjeti sve tajne njegove providnosti.

Apostol Petar kaže da u Pismu postoje „neke stvari teške razumjeti, koje nenaučeni i neutvrđeni izvrću. . . na svoju pogibao”. (2. Petrova 3,16) Teška mjesta u Pismu su nevjernici iznosili kao dokaz protiv Biblije; ali, daleko od toga, ona snažno potvrđuju da je Biblija božanski nadahnuti. Kada bi Biblija davala samo izvještaje o Bogu koje bismo lako moglo shvatiti; kada bi njegovu veličinu i veličanstvo mogli razumjeti ograničeni umovi, tada ona ne bi nosila nepogrešivi pečat božanskog autoriteta. Upravo veličina i tajanstvenost tema o kojima govori, treba da nas nadahne vjerom u Bibliju kao Božju Riječ.

Biblija otkriva istinu s takvom jednostavnošću, tako je savršeno prilagođava potrebama i težnjama ljudskog srca, da to zadivljuje i očarava i najobrazovanije umove i istovremeno osposobljava skromne i neobrazovane da upoznaju put spasenja. Ipak, te jednostavno izražene istine se odnose na tako uzvišene i dalekosežne teme, i tako su beskrajno iznad moći ljudskog shvaćanja, da ih možemo prihvatiti samo zato što ih je Bog objavio. I plan spasenja nam je tako otkriven da svaka duša može vidjeti koje korake pokajanja treba da učini prema Bogu, korake vjere prema Gospodu Isusu Kristu, da bi se spasila onako kako je to Bog odredio; ispod tih istina, koje se [114] tako lako razumiju, leže tajne koje skrivaju Božju slavu — tajne koje nadmašuju moći uma koji ih istražuje, a ipak iskrenog tražioca istine

nadahnuju strahopoštovanjem i vjerom. Što više istražuje Bibliju, to se produbljuje njegovo uvjerenje da je to Riječ živoga Boga, i ljudski se razum klanja veličanstvu božanskog otkrivenja.

Priznati da ne možemo potpuno shvatiti velike istine Biblije znači samo prikloniti se pred činjenicom da je ograničeni um nesposoban da shvati neograničeno; da čovjek svojim ograničenim, ljudskim znanjem, ne može razumjeti namjere Sveznajućega.

Zato što ne mogu proniknuti u sve njezine tajne, sumnjalice i nevjernici odbacuju Božju Riječ; a ni svi oni koji kažu da vjeruju Bibliji nisu slobodni od opasnosti na ovom polju. Apostol kaže: „Gledajte, braćo, da ne bude kad u kome od vas zlo Srce nevjerstva da odstupi od Boga živoga!” (Hebrejima 3,12) Pravo je da duboko istražujemo biblijska učenja, i da ispitujemo „dubine Božje” (1. Korinćanima 2,10), onoliko koliko su otkrivene u Bibliji. Iako „što je tajno ono je Gospoda Boga našega”, ono što je otkriveno „je naše i sinova naših” (5. Moj sijeva 29,29). Međutim, Sotona nastoji da izopači istraživačke sposobnosti ljudskog uma. Prilikom razmatranja biblijskih istina dolazi do izražaja svojevrсна gordost, jer ljudi postaju nestrpljivi i osjećaju se poraženima ako svaki tekst Pisma ne mogu objasniti na svoje zadovoljstvo. Smatraju da bi ih suviše ponizilo priznanje da nisu sposobni da shvate Božju Riječ. Nisu spremni da strpljivo čekaju dok Bog ne nađe za dobro da im otkrije istinu. Misle da je njihova ljudska mudrost dovoljna da bez ičije pomoći shvate Pismo, a budući da to ne uspijevaju, oni u stvari odriču Bibliji njezin autoritet. Istina je da mnoge teorije i doktrine, za koje se općenito smatra da proistječu iz Biblije, nemaju nikakvog temelja u njezinom naučavanju i zapravo se suprote cijelom glasu Nadahnuća. Sve je to u mnogim umovima izazvalo sumnju i zbunjenost. Međutim, za to ne treba optuživati Božju Riječ, već čovjekovo izvrtanje Pisma.

[115]

Kada bi stvorenim bićima bilo moguće da savršeno razumiju Boga i njegova djela, ona bi, postigavši taj cilj, izgubila svaku mogućnost da dalje otkrivaju istinu, da rastu u poznanju, da dalje razvijaju um i srce. Bog više ne bi bio najviši; a čovjek, dostigavši granicu znanja i sposobnosti, prestao bi da napreduje. Zahvalimo Bogu što nije tako! Bog je beskrajn; u njemu je „sve blago premudrosti i razuma” (Kološanima 2,3). Ljudi bi mogli cijelu vječnost

stalno istraživati, stalno učiti, a opet nikada ne iscrpiti riznice Božje mudrosti, njegove dobrote i njegove sile.

Bog želi da se njegov narod već u ovom životu stalno sve bolje upozna s istinama njegove Riječi. Postoji samo jedan način da se ovo znanje stekne. Božju Riječ možemo razumjeti jedino kada nas prosvijetli onaj isti Duh preko koga je Riječ bila data. „Taiko i u Bogu što je nitko ne zna osim Duha Božjeg”; „jer Duh sve ispituje, i dubine Božje”. (1. Korinćanima 2, 11.10) Spasitelj je svojim sljedbenicima obećao: „A kad dođe On, Duh istine, uputit će vas na svaku istinu. . . . jer će od mojega uzeti, i javit će vam.” (Ivan 16,13.14)

[116]

Božja je namjera da čovjek razvija svoje sposobnosti rasuđivanja; a proučavanje Biblije jača i oplemenjuje um bolje od bilo kojeg drugog proučavanja. Međutim, moramo se čuvati obožavanja razuma, jer je on podložan slabostima i nedostacima ljudskog roda. Ako ne želimo da nam Pismo bude nerazumljivo, tako da ni najjasnije istine ne možemo shvatiti, moramo imati jednostavnost i vjeru malog djeteta, biti spremni da učimo i toplo se moliti za pomoć Svetoga Duha. Svijest o Božjoj sili i mudrosti i našoj nesposobnosti da shvatimo njegovu veličinu treba da nas nadahne poniznošću, i mi bismo trebali otvarati njegovu Riječ kao da stupamo u njegovu blizinu, sa svetim strahopoštovanjem. Kada otvorimo Bibliju, naš razum mora priznati autoritet koji je veći od njegovoga, i srce i um moraju se pokloniti pred velikim JA SAM.

Mnogi nam se tekstovi čine teški i nejasni, ali će ih Bog učiniti jasnima i razgovijetnima za one koji se na ovaj način trude da ih razumiju. Međutim, bez vodstva Svetoga Duha uvijek ćemo biti skloni da izvrćemo Pisma ili da ih pogrešno tumačimo. Mnogo puta čitanje Biblije ne donosi nikakve koristi, a često nanosi i stvarnu štetu. Kada se Božja Riječ otvara bez poštovanja i molitve; kada misli i osjećaji nisu posvećeni Bogu, ili nisu u skladu s njegovom voljom, um je zamračen sumnjom; i u toku samog proučavanja Biblije nevjerovanje jača. Neprijatelj preuzima upravu nad mislima i predlaže tumačenja koja nisu pravilna. Kada god se ljudi ne trude, riječju i djelom, da budu u skladu s Bogom, tada, bez obzira na stupanj svoga obrazovanja, skloni su da pogrešno razumiju Pisma, i zato ne možemo imati povjerenja u njihova tumačenja. Oni koji pretražuju Pisma da bi našli proturječnosti, nemaju duhovne pro-

[117]

nicljivosti. Tako iskrivljeno gledanje navest će ih da nađu razlog za sumnju i nevjerstvo i u onome što je potpuno jasno i jednostavno.

Iako oni to možda prikrivaju, pravi razlog sumnje i nevjerovanja je, u većini slučajeva, ljubav prema grijehu. Učenja i ograničavanja koja sadrži Božja Riječ nisu dobrodošla oholom srcu koje voli grijeh, a oni koji ne žele da poslušaju njezine zahtjeve spremni su da posumnjaju u njezin autoritet. Da bismo dokučili istinu, moramo imati iskrenu želju da je upoznamo i spremnost u srcu da je poslušamo. Svi koji u tom duhu pristupaju proučavanju Biblije, naći će obilje dokaza da je ona Božja Riječ i razumjet će njezine istine koje će ih učiniti „mudrima za spasenje”.

[118] Krist je rekao: „Tko hoće njegovu volju tvoriti, razumjet će je li ova nauka od Boga.” (Ivan 7,17) Umjesto da zanovijetate i sumnjate u ono što ne razumijete, poslušajte vidjelo koje vas već obasjava, pa ćete dobiti i veću svjetlost. Kristovom milošću izvršite svaku dužnost koja vam je do sada bila jasno pokazana, pa ćete dobiti sposobnost da razumijete i izvršite i one koje vam još nisu jasne.

Postoji dokaz koji je dostupan svima — i najobrazovanijima i najneučenicima — do kaz iskustva. Bog nas poziva da sami za sebe provjerimo istinitost njegove Riječi, vjerodostojnost njegovih obećanja. On nam zapovijeda: „Ispitajte i vidite kako je dobar Gospod!” (Psalam 34,8) Umjesto da se oslanjamo na nečije riječi, treba da sami ispitamo. On objavljuje: „Ištite, i primit ćete!” (Ivan 16,24) Njegova obećanja će se ispuniti. Ona nikada nisu iznevjerila, i nikada ne mogu iznevjeriti! I dok se budemo približavali Isusu i radovali se u obilju njegove ljubavi, sumnja i mrak će nestati pred svjetlošću njegove prisutnosti.

[119] Apostol Pavao kaže da nas Bog „izbavi od vlasti tamne, i premjesti nas u kraljevstvo Sina ljubavi svoje” (Kološanima 1, 13). A svaki onaj koji je prešao iz smrti u život sposoban je da „potvrdi da je Bog istinit” (Ivan 3,33). Takav može posvjedočiti: „Bila mi je potrebna pomoć i našao sam je u Isusu. Svaka je moja potreba bila zadovoljena, utoljena glad moje duše, i Biblija mi je sada otkrivenje Isusa Krista. Pitate li zašto vjerujem u Isusa? — Zato što mi je On božanski Spasitelj! Zašto vjerujem Bibliji? — Zato što sam ustanovio da je to glas kojim Bog govori mojoj duši!” Mi sami sebi možemo posvjedočiti da je Biblija istinita, da je Krist Božji Sin. Mi znamo da se ne povodimo za lukavo sročnim bajkama.

Petar opominje svoju braću da „napreduju u blagodati i u poznanju Gospoda našeg i Spasitelja Isusa Krista” (2. Petrova 3,18). Kada Božji narod bude rastao u milosti, sve će jasnije razumijevati Božju Riječ. On će pronalaziti novo vidjelo i novu ljepotu u njezinim svetim istinama. To se pokazalo u toku povijesti Crkve u svim vijekovima, i tako će se nastaviti sve do kraja. „A put je pravednički kao svijetlo vidjelo, koje sve većma svijetli dok ne bude pravi dan.” (Priče 4,18)

U vjeri mi možemo gledati u vječnost i uhvatiti se za Božje obećanje da će se ljudski razum razviti, ljudske sposobnosti sjediniti s božanskima, a svaka duševna snaga doći će u izravan doticaj s Izvorom vidjela. Mi se možemo radovati što će sve što nas je u Božjoj providnosti zbunjivalo tada biti razjašnjeno, da će dobiti svoje objašnjenje sve što nam je bilo teško shvatljivo; i tamo gdje smo svojim ograničenim razumom nailazili samo na zbrku i izjalovljene namjere, vidjet ćemo najsavršeniji i najljepši sklad. „Tako sad vidimo kao kroz staklo u zagonetki, a onda ćemo licem k licu; sad poznajem nešto, a onda ću poznati kao što sam poznat!” (1. Korinćanima 13,12)

* * * * *

[120]

U SPASU MOM IMAM SVOJ MIR

U Spasu mom imam svoj mir i radost
kad u životu zaprijeti mi jad!
On je moj zaklon i daje mi hrabrost,
ljubavlju svojom On jača mi nad!

*

U Spasu mom ja imam sve.
On mi je radost prava!
U Spasu mom je sreća sva,
život i vječna slava!

U Spasu mom imam svog druga vjernog,
i zato radosno podnosim sve!

Na uskom putu On je uvijek sa mnom,
milošću svojom On spašava me!

U Spasu mom život je pun blaženstva,
kod nogu njegovih slušam ga ja!
Kraj njega biti — to je radost moja,
od njega svjetlost mi edenska sja!

W. O. Cushing

POGLAVLJE 13—RADOSNI U GOSPODU

Božja djeca su pozvana da budu Kristovi predstavnici otkrivajući Gospodnju dobrotu i milost. Kao što je Isus nama otkrio pravi Očev karakter, tako i mi moramo otkriti Krista svijetu koji još nije upoznao njegovu nježnu i milosrdnu ljubav. „Kao što si Ti mene poslao u svijet” — kaže Isus — „i ja njih poslah u svijet.” „Ja u njima i Ti u meni. . . da pozna svijet da si me Ti poslao.” (Ivan 17,18.23) Apostol Pavao kaže Isusovim učenicima: „Koji ste se pokazali da ste poslanica Kristova”, „koju poznaju i čitaju svi ljudi”! (2. Korinćanima 3,3.2) U svakom svom djetetu Isus šalje poslanicu svijetu. Ako ste vi Kristov sljedbenik, On u vama šalje pismo obitelji, mjestu, ulici u kojoj živite. Isus, koji boravi u vama, želi da progovori srcima onih koji ga još ne poznaju. Možda oni ne čitaju Bibliju, ili ne čuju glas koji im govori s njezinih stranica; oni ne vide u Božjim djelima njegovu ljubav. Ali, ako ste vi pravi Isusov predstavnik, može se dogoditi da preko vas budu navedeni da shvate bar dio njegove dobrote i da budu pridobiveni da ga ljube i da mu služe.

Kršćani su postavljeni da budu svjetlo noše na putu prema Nebu. Oni treba da odsjajuju na svijet svjetlost kojom ih je Krist obasjao. Oni treba da žive takvim životom i da razviju takav karakter da drugi, gledaju- či njih, steknu pravilno mišljenje o Kristu i njegovoj službi. [122]

Ako zaista predstavljamo Krista, mi ćemo postići da služba njemu izgleda onako privlačna, kao što stvarno i jest. Kršćani, čija je duša puna sjete i tuge, koji se tuže i gundaju, svojim bližnjima pogrešno prikazuju Boga i kršćanski život. Oni ostavljaju dojam da Bogu nije drago da njegova djeca budu sretna i time lažno svjedoče protiv našeg nebeskog Oca.

Sotona likuje kada navede Božju djecu na nevjerstvo i malodušnost. On uživa kada vidi da nemamo povjerenja u Boga, kada sumnjamo u njegovu spremnost i snagu da nas spasi. Njemu je drago kada nas navede da mislimo da će nam Bog djelima svoje providnosti nanijeti štetu. Sotonin je posao da Gospoda predstav-

lja kao biće bez samilosti i milosrđa. On iskrivljuje istinu o Bogu. Naše misli zaokuplja pogrešnim shvaćanjima o Bogu; i, umjesto da se bavimo istinom o našem nebeskom Ocu, suviše često svoj um zapošljavamo onim što je Sotona o njemu izmislio i sramotimo Boga svojim nepovjerenjem i gundanjem protiv njega. Sotona stalno pokušava da vjerski život učini sumornim. On bi ga želio prikazati mučnim i teškim; pa kada kršćanin u svom životu prikazuje takav oblik religije, on, svojim nevjerovanjem, podupire Sotoninu laž.

[123] Mnogi, hodeći svojim životnim putem, bave se svojim greškama, neuspjesima i razočaranjima, i njihova su srca puna boli i obeshrabrenja. Dok sam još boravila u Evropi^{*}, pisala mi je jedna sestra koja je upravo to činila i bila u dubokom očajanju. Tražila je da joj uputim neku riječ ohrabrenja. U noći, nakon što sam pročitala pismo, usnila sam da se nalazim u vrtu i netko, izgleda vlasnik vrta, vodio me je njegovim stazama. Brala sam cvijeće i uživala u njegovom mirisu kada je ta sestra, koja je išla pored mene, svratila moju pažnju na neko ružno trnje koje ju je ometalo pri hodanju. Zbog toga se žalila i tužila. Ona i nije hodala stazom, idući za vodičem, već kroz puzavice i trnje. „Oh!” — jadala se ona — „zar nije žalosno što je ovaj divni vrt nagrđen tmjem?” Vodič joj je odgovorio: „Ostavi trnje na miru, jer će te ono samo raniti! Beri ruže, ljiljane i karanfile!”

Zar nije u vašem iskustvu bilo i nekih svijetlih točaka? Zar niste doživjeli neke dragocjene trenutke kada je vaše srce treperilo od radosti, odazivajući se tako Božjem Duhu? Kada bacate ponovni pogled na poglavlja svog životnog iskustva, zar ne nailazite i na neke ugodne stranice? Zar Božja obećanja, slično mirisnom cvijeću, ne rastu uzduž vašeg puta na svakom koraku? Žar nećete dopustiti da njihova ljepota i milina ispuni vaše srce radošću?

[124] Puzavice i trnje će vas samo ranjavati i žalostiti; i, ako budete jedino to brali i pokazivali drugima, zar nećete time ne samo prezreti Božju dobrotu već i druge oko sebe spriječiti da idu stazom života?

Nije mudro sakupljati sve neprijatne uspomene iz prošlog života — nepravde i razočaranja — razgovarati o njima i tužiti se na njih sve dok nas ne savlada obeshrabrenje. Obeshrabrena duša je puna mraka, ona uklanja božansku svjetlost iz svoga srca, i baca sjenku na put drugih.

^{*}Ellen G. White je prvi put boravila u Evropi od 1885. do 1887. godine.

Zahvalimo Bogu na blistavim prizorima ko je nam je pokazao. Prikupimo sve blagoslovljene dokaze njegove ljubavi, tako da ih neprestano možemo gledati: Božjeg Sina kako napušta prijestolje svoga Oca, odijevajući svoju božansku prirodu ljudskom da bi mogao izbaviti čovjeka od Sotonine sile; njegovu pobjedu nas radi, koja je čovjeku otvorila Nebo i omo gućila ljudskom pogledu da zaviri u prostore u kojima Božanstvo boravi i otkriva svoju slavu; grešni rod uzdignut iz ponora propasti u koji ga je grijeh bacio i ponovno doveden u vezu s beskrajnim Bogom, i nakon što je izdržao božansku probu vjerom u našeg Otkupitelja, odjeven u Kristovu pravednost i uzdignut na njegovo prijestolje — to su prizori o kojima Bog želi da razmišljamo!

Kada ostavljamo dojam da sumnjamo u Božju ljubav, da nemamo povjerenja u njegova obećanja, mi sramotimo Boga i žalostimo njegovog Svetoga Duha. Kako bi se osjećala majka kada bi se njezina djeca stalno tužila na nju, kao da im ona ne želi dobro, a ona se u toku cijelog života trudila da zaštiti njihove interese i da ih okruži udobnošću? Pretpostavimo da posumnjaju u njezinu ljubav; to bi slomilo njezino srce! Kako bi se bilo koji roditelj osjećao kada bi djeca tako postupala prema njemu? A što može naš nebeski Otac misliti o nama kada nemamo povjerenja u njegovu ljubav, koja ga je navela da žrtvuje svoga jedinorodnoga Sina da bismo mi imali život? Apostol piše: „Koji, dakle, svoga Sina ne poštedje, nego ga predade za sve nas, kako, dakle, da nam s njim sve ne damje?” (Rimljanima 8,32) A ipak, koliko njih kaže svojim djelima, ako ne riječima: „Bog time nije mislio na mene. Možda On voli druge, ali ne voli mene!”

[125]

Sve to nanosi štetu vašoj duši; jer svakom sumnjičavom riječju vi pozivate Sotonu da vas kuša; ona u vama jača sklonost prema sumnji, njome ožalošćavate anđele koji vam služe. Kada vas Sotona kuša, nemojte izreći nijednu sumnjičavu ili mračnu riječ. Ako odlučite da otvorite vrata njegovom došaptavanju, vaš će um biti ispunjen nepovjerenjem i buntovničkim sumnjičenjima. Ako izrazite svoja osjećanja, svaka sumnja koju ste izrekli ne samo da ostavlja trag na vama, već postaje sjeme koje će klijeti i donositi rod u životu drugih, i možda se nikada neće moći poništiti utjecaj vaših riječi. Možda ćete vi sami uspjeti da se oporavite od napadaja iskušenja i izvučete iz Sotonine zamke, ali drugi koji su se pokolebali pod vašim utjecajem, možda neće moći da se odupru nevjerstvu kojim

[126] ste ih nadahnuli. Kako je zato važno da govorimo samo ono što ulijeva duhovnu snagu i život!

Anđeli pažljivo slušaju ono što vi govorite svijetu o svom nebeskom Učitelju. Govorite zato o njemu kao o Onome koji živi da vas zastupa pred Ocem. Kada se rukujete s prijateljem, neka se hvaljenje Boga čuje s vaših usana i iz vašeg srca. To će njegove misli usmjeriti prema Isusu.

Svi imaju nevolja; boli koje se teško podnose, iskušenja kojima se teško odupiru. Nemojte o svojim teškoćama govoriti smrtnicima, kao što ste i vi, već sve iznesite pred Boga u molitvi. Držite se pravila da nikada ne izgovarate nijednu riječ sumnje ili obeshrabrenja. Svojim riječima nade i svete radosti, vi možete mnogo učiniti da razvedrite život drugih i da poduprete njihove napore.

Mnoge su hrabre duše bolno pritisnute iskušenjem, skoro u opasnosti da pokleknju u borbi sa samim sobom i sa silama zla. Nemojte ih obeshrabriti u njihovoj teškoj borbi. Razvedrite ih riječima ohrabrenja i nade, koje će im dati snagu da krenu naprijed. Tako će Kristovo vidjelo zračiti iz vas. „Jer nijedan od nas ne živi sebi!” (Rimljanima 14,7) Našim nesvjesnim utjecajem drugi mogu biti ohrabreni i ojačani, ili obeshrabreni i odgurnuti od Krista i istine.

Mnogi imaju pogrešne pojmove o Kristovom životu i karakteru. Oni misle da je Kristu nedostajalo topline i vedrine, da je bio natmuren, oštar i neveseo. U mnogo slučajeva cijelo vjersko iskustvo je obojeno ovakvim mračnim gledištima.

[127] Često se govori da je Isus plakao, a da nije poznato da se ikada nasmiješio. Naš je Spasitelj stvarno bio čovjek boli, upoznat s tugom, jer je otvorio svoje srce za sve ljudske patnje. Ali, iako je njegov život bio pun samoodricanja, zasjenjen bolima i brigom, njegov duh nije klonuo. Njegovo lice nije izražavalo bol i nezadovoljstvo, već smirenu vedrinu. Njegovo je srce bilo izvor života; i kuda god je išao, donosio je odmor i mir, radost i veselje.

Naš je Spasitelj bio zaokupljen dubokim razmišljanjem i neobično ozbiljan, ali nikada mračan i mrzovoljan. Oni koji se ravnaju po njemu bit će obuzeti postizanjem svog životnog cilja; imat će duboku svijest o svojoj odgovornosti. Lakomislenost će biti savladana; neće biti neobuzdanog zabavljanja, neuljudnos izrugivanja, jer Isusova religija daje mir koji teče kao rijeka. Ona ne guši svjetlost radosti; ne ograničava veselje, ne navlači oblake na blistavo, nasmi-

jano lice. Krist nije došao da mu služe, već da služi; i ako njegova ljubav bude vladala u našem srcu, mi ćemo slijediti njegov primjer.

Ako se u svojim mislima prvenstveno budemo bavili neljubaznim i nepravednim djelima drugih, bit će nam nemoguće da ih volimo onako kako je Krist ljubio nas; ali, ako se naše misli zadržavaju na čudesnoj ljubavi i milosrđu koje je Krist imao prema nama, isti duh ćemo pokazati prema bližnjima. Mi treba da se međusobno volimo i poštujemo, usprkos očitim pogreškama i manama. Moramo se ličiti poniznosti, učiti da se ne oslanjamo na sebe, imati nježnog strpljenja prema pogreškama drugih. Sve će to ukloniti uskogrudnu sebičnost i učiniti nas velikodušnima i podašnima. [128]

Psalmist kaže: „Uzdaj se u Gospoda i čini dobro, i u svojoj ćeš zemlji živjeti, hranit ćeš se u obilju mira!” (Psalam 37,3^{*}) „Uzdaj se u Gospoda!” Svaki dan ima svoje terete, svoje brige i nedoumice; i kada se sretnemo, kako smo spremni da pričamo o svojim teškoćama i nevoljama! Toliko nepotrebnih briga nas opterećuje, tolikim se strahovima prepuštamo, o takvom bremenu muka govorimo da bi netko mogao pomisliti da nemamo milosrdnog, nježnog Spasitelja, spremnog da čuje naše molbe i da nam odmah pruži pomoć u vrijeme potrebe.

Neki se stalno boje i izmišljaju nevolje. Svakog su dana okruženi dokazima Božje ljubavi; svakog dana uživaju u darovima njegove providnosti; ali, oni ne primjećuju blagoslove kojima su obasuti. Njihov se um stalno bavi neugodnostima, za koje se boje da će ih snaći; ili, ako se i nađe kakva stvarna teškoća, ona, iako mala, tako zaslijepi njihove oči da ne vide mnoštvo darova na kojima bi trebalo da budu zahvalni. Teškoće s kojima se suočavaju, umjesto da ih približe Bogu, jedinom izvoru pomoći, odvajaju ih od njega jer bude nemir i nezadovoljstvo.

Činimo li dobro što smo toliko nevjerni? Zašto bi trebalo da budemo nezahvalni i nepovjerljivi? Isus je naš prijatelj; cijelo Nebo je zainteresirano za naše dobro. Mi ne bismo trebali dopustiti nedoumicama i brigama sva- kodnevnog života da nam izjedaju misli i mršte čelo. Ako to dopustimo, uvijek će nam nešto dosađivati i smetati. Mi se ne smijemo prepuštati brigama koje će nas samo rastakati i iscrpljivati, ali nam neće pomoći da podnesemo nevolje. [129]

^{*}Prijevod L. Bakotića.

Možda imate teškoća u poslovima; izgledi su vam možda sve mračniji i mračniji, možda vam prijete gubitak; ali, nemojte se obeshrabriti; bacite svoje brige na Boga, i ostanite smireni i raspoloženi. Molite se za mudrost da razborito upravljate svojim poslovima i tako spriječite gubitak i propast. Učinite sve sa svoje strane da postignete povoljne rezultate. Isus je obećao svoju pomoć, ali tek kada vi uložite napor. Kada ste, oslanjajući se na našeg Pomoćnika, učinili sve što ste mogli, radosno prihvatite ishod.

Bog ne želi da njegov narod bude preopterećen brigama. Međutim, naš Gospod nas ne obmanjuje. On nam ne kaže: „Ne bojte se, nema opasnosti na vašem putu!” On zna da postoje nevolje i opasnosti i zato s nama postupa otvoreno. On se ne bavi mislima da svoj narod izvede iz ovog svijeta punog zla i grijeha, već mu pokazuje najsigurnije utočište. On se molio za svoje učenike: „Ne molim Te da ih uzmeš sa svijeta, nego da ih sačuvaš od zla!” On kaže: „U svijetu ćete imati nevolju; ali ne bojte se, jer ja nadvladam svijet!” (Ivan 17,15; 16,33)

[130] U svojoj propovijedi na Gori, Krist je svojim učenicima dao dragocjene pouke o neophodnosti povjerenja u Boga. Te su pouke date s namjerom da ohrabre Božju djecu svih vijekova i do naših dana došle su noseći nam obilje savjeta i utjehe. Spasitelj je svojim sljedbenicima ukazao na ptice u zraku koje su cvrkutale svoje pjesme hvale, neopterećene brižnim mislima, jer „ne siju, niti žanju”. A ipak veliki Otac podmiruje njihove potrebe. Spasitelj pita: „Niste li vi mnogo pretežniji od njih?” (Matej 6,26) Veliki Staratelj ljudi i životinja otvara svoju ruku i opskrbljuje sva svoja stvorenja. Ptice u zraku nisu nedostojne njegove pažnje. On ne stavlja hranu u njihove kljunove, ali se stara za sve njihove potrebe. One moraju sakupljati zrnavlje koje je On razasuo za njih. One same moraju prikupljati građu za svoja mala gnijezda. Moraju hraniti svoje mlade. One pjevajući odlaze na svoj posao, jer „Otac vaš nebeski hrani ih”. A „niste li vi mnogo pretežniji od njih”? Zar niste vi, kao inteligentna, duhovna bića, vredniji od ptica u zraku? Zar neće Začetnik našeg bića, Održavatelj našeg života, Onaj koji nas je stvorio po svom božanskom obličju, zar se neće pobrinuti za sve naše potrebe ako se samo pouzdamo u njega?

Krist je svojim učenicima ukazao na poljsko cvijeće, izraslo u sjaju svoje raskoši, blistajući jednostavnom ljepotom koju mu je dao

nebeski Otac, kao na izražaj svoje ljubavi prema čovjeku. Reкао je: „Pogledajte na ljiljane u polju kako rastu!” Ljepota i jednostavnost tih cvijetova kakve nalazimo u prirodi daleko nadmašuje Salomonov sjaj. Najljepša odjeća, načinjena vještinom umjetnika, ne može izdržati uspoređenje s prirodnom ljupkošou i blistavom ljepotom cvijeća koje je Bog stvorio. Isus je upitao: „A kad travu po polju, koja danas jest a sutra se u peć baca, Bog tako odijeva; a kamoli vas, malovjenni?” (Matej 6,28.30) Ako Bog, božanski umjetnik, jednostavnom cvijeću koje za jedan dan propada daje nježne i raznolike boje, koliko će se više brinuti o onima koje je stvorio po svom obličju? Ova Kristova pouka je prijekor zabrinutoj pomisli, zabuni i sumnji nevjernog srca. [131]

Gospod bi želio da sva njegova djeca, sinovi i kćeri, budu sretna, spokojna i poslušna. Isus kaže: „Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam: ne dajem vam ga kao što svijet daje, da se ne plaši srce vaše, i da se ne boji!” „Ovo vam kazah da radost moja u vama ostane i radost vaša. se ispuni!” (Ivan 14,27; 15,11)

Sreća koja se traži iz sebičnih pobuda, izvan puta dužnosti, nesigurna je, nepostojana i prolazna, nestaje ostavljajući u duši osjećaj samoće i tuge; međutim, služba Bogu donosi radost i zadovoljstvo, kršćanin nije ostavljen da hodi nesigurnim putevima; nije prepušten beskorisnim žalostima i razočaranjima. Ako nemamo užitaka u ovom životu, mi ipak možemo biti radosni očekujući život u budućnosti.

Međutim, čak i ovdje kršćani mogu imati svjefclost njegove ljubavi, stalnu utjehu njegove prisutnosti. Svaki korak u životu može nas dovoditi bliže Isusu, može nam davati dublje iskustvo s njegovom ljubavlju, i može nas za korak približiti blaženom domu mira. Zato, ne odbacujmo svoje povjerenje, budimo potpuno sigurni, sigurniji nego ikada prije. „Dovde nam Gospod pomože!” (1. Samuelova 7,12), i On će nam pomagati sve do kraja! Gledajmo monumentalne stupove, podsjetnike na ono što je Gospod učinio da nas utješi i spasi iz ruke Uništavatelja. Živo se sjećajmo svakog djela nježnog milosrđa koje nam je Bog učinio — suza koje nam je obrisao, boli koje je ublažio, briga koje je uklonio, straha koji je rastjerao, potreba koje je zadovoljio, blagoslova koje je izlio — i tako ojačajmo sebe za sve što nas očekuje u toku ostatka našeg hodočasničkog puta. [132]

Sukob koji je pred nama može nam donijeti samo nove nevolje, ali, na ono što se odigralo u prošlosti kao i na ono što će se dogoditi

u budućnosti možemo gledati i reći: „Dovde nam Gospod pomože!” „Dokle traju dani tvoji trajat će snaga tvoja!” (5. Mojsijeva 33,25) Nevolja nikada neće nadmašiti snagu koja nam je data da je podnesemo. Prema tome, prihvatimo se svoga posla tamo gdje ga nađemo, vjerujući da će nam, bez obzira na sve što dolazi, biti dato dovoljno snage da podnesemo nevolju.

Uskoro će se vrata Neba otvoriti da prime Božju djecu, a s usana Kralja slave odjeknut će kao najljepša glazba riječi blagoslova: „Hodate, blagoslovljeni Oca mojega; primite kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanja svijeta!” (Matej 25,34)

[133] I tada će otkupljeni biti dočekani s dobrodošlicom u domu koji im Krist pripravlja. Tamo im društvo neće praviti ološ zemaljski, lažljivci, idolopoklonici, pokvareni, nevjerni, već će se družiti s onima koji su nadvladali Sotonu i božanskom milošću izgradili savšen karakter. Svaka grešna sklonost, svako nesavršenstvo, koji su ih ovdje mučili, uklonjeni su krvlju Kristovom, i njima su dati savršenstvo i sjaj njegove slave, koja daleko nadmašuje sjaj Sunca. Moralna ljepota, savršenstvo Kristova karaktera, zrači iz njih, daleko nadmašujući svojom vrijednošću ovo vanjsko blještavilo. Oni su bez mane pred velikim bijelim prijestoljem, uživajući dostojanstvo i prednosti anđela.

Gledajući ovo slavno nasljedstvo koje bi mu moglo pripasti, „kakav će otkup dati čovjek za svoju dušu”? (Matej 16,26) Iako je možda siromašan, ipak u sebi ima bogatstvo i dostojanstvo koje mu svijet nikada ne bi mogao dati. Duša otkupljena i očišćena od grijeha, koja je sve svoje plemenite sposobnosti stavila u službu Bogu, ima neizmjernu vrijednost; i kada se jedna duša izbavi, radost na Nebu, u prisutnosti Boga i svetih anđela, izražava se pjesmama svetog pobjedonosnog slavlja.

* * * * *

O drago vrijeme molitve,
 sa ove Zemlje vodiš me
 pred noge blagom Ocu mom
 sa mojim teškim teretom!
 Kad tama padne na moj put
 i plaši me taj zlotvor ljut,

moj Isus hrabrost daje mi
i tješi me u molitvi!

W. W.
Waltord

[134]

O MOJ DRAGI ISUSE

O moj dragi Isuse,
u svoj zaklon primi me,
ruku svoju pruži mi
dok ne prođu vali zli;
Ti me sakrij u svoj skut,
jer me traži zlotvor ljut;
ne daj da me uništi,
od zla Ti me izbavi!

Strašna je oluje moć,
tamna je i duga noć;
mir i odmor nemam tu
i već gubim snagu svu:
sva si moja čežnja Ti
moj zaklon jedini!
Kome da ja pođem sad,
kad si samo Ti moj nad!

Ti si izvor milosti,
vrela prave ljubavi;
s Tobom imam zdravlja vir,
oproštaj i pravi mir.
Odmor moj si, Kriste, drag,
Ti si Pastir nježan, blag,
i ja zato bit ću Tvoj,
vjeran kroz sav život svoj!

C. W. Wesley